

Yıl: 1 Sayı: 4

20 Mayıs 1990

2000 TL (KDV dahil)

B. Almanya	3.00 DM	Belçika	60.00 bfr
İngiltere	1.00 £	Danimarka	10.00 dkr
ABD	2.00 \$	İsviçre	10.00 skr
Fransa	10.00 fr	Norveç	10.00 nkr
İsviçre	2.50 sfr	Avustralya	2.50 \$
Hollanda	3.50 hfl	Avusturya	20.00 S

Sadece Coca Cola'yı değil

Tüm zamları protesto edelim!

● Coca Cola zamlarına karşı gelişen tepki ile birlikte, halkın temel ihtiyaç mallarındaki fiyat artışlarının alış-veriş merkezlerinde ne durumda olduğunu incelediğimizde; karşımıza çıkan tablo tam anlamıyla bir vahşet

● Halkımızın ekmeğine katık yaptığı kuru soğanın yüzde 575 zamlı, bir yılda 400 liradan 2500 liraya çıktığı bir ülkede; halkın ekmeğinin katıksız kaldığı bir sistemde yaşıyoruz

● Gıda maddelerinde piyasa dört tekelin elinde. İş Bankası'nın ortağı bulunduğu yabancı sermayeli Üniveler-İş, Marsa ile Sabancı, Aymar ile Koç ve Turyağ ile Çukurova Holding halkın ekmeğini katıksız bırakanlar

Haberi sayfa 6'da

Alman heyetinin izlenimleri çok kötü

● Olağanüstü Hal Bölge Valiliği topraklarında üç günlük bir gezi yapan hukukçular, Yeşiller Partisi ve İnsan Hakları Derneği temsilcilerinden oluşan 6 kişilik bir Federal Alman heyeti, gördüklerinden ve yaşadıklarından dehşete düştü...

● "Başlangıçta bize Alman Büyükelçiliği Olağanüstü Hal Bölge Valiliğine gitmememiz uyarısında bulundu. Uyarının haklı nedenlere dayandığını orada kendi gözlerimizle gördük. Gittiğimiz her yerde siyasi polislerce izlendik. Belediye başkanları, avukatlar ve halktan insanlarla konuşmamıza engel oldular."

Haberi sayfa 8,9'da

Beşikçi yargılanamadı

● Cezaevinden getirilmediği için yargılamasına devam edilemeyen Sosyolog Dr. İsmail Beşikçi'nin bundan sonraki duruşmaları için büyük salon aranıyor

Haberi sayfa 12'de

Belediye işçileri:

"Kimse bizi greve zorlamasın"

● İstanbul belediyelerinde çalışan işçilerin hoşnutsuzlukları giderek artıyor

● 60 günlük görüşmelerin ardından uyuşmazlıkla sonuçlanan toplu sözleşme görüşmelerine karşı tepkiler işçi ve işveren cephesinde giderek genişliyor

● Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Fuat Alan, basına yaptığı açıklamada; "Belediye işverenleri üyelerimize ortalama 630 bin-680 bin lira net aylık teklif etmektedirler. Bizim araştırmalarımıza göre 4 kişilik bir ailenin sadece mutfak giderleri 500 bin liranın üzerindedir" dedi

Haberi sayfa 5'te

"Dörtler" anıldı

● Diyarbakır Cezaevi'ndeki uygulamaları protesto için kendilerini yakan "Dörtler" İstanbul'da korsan bir mitingle anıldı

Haberi sayfa 2'de

Angola ulusal kurtuluş mücadelesi tarihi

● Kölelik, aşağılanma, yoksulluk, sefalet, yüzde iki okuma yazma oranı... Beş yüz yıl boyunca Portekiz tarafından sömürülen Angola'ya sömürgecilerin verdikleri yalnızca bunlardı

● Angola halkı ilk işgal günlerinden beri sömürgecilere direndi, köle-efendi statüsünü kabul etmek istemedi

● Angola devrimini başarıya ulaştırarak iktidara gelen ve bugün de ülkenin gelişmesinde öncü rolünü sürdüren MPLA 10 Aralık 1956'da kuruldu

● Halk Gerçeği, bu sayıdan itibaren dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerinden örnekler verecektir

Haberi sayfa 10'da

Gençlik yine meydanlarda

● 1 Mayıs tutuklamalarına karşı yaptıkları protesto gösterilerinden sonra, gençler yeni eylemlere yöneldiler

● Cola boykotuna çeşitli gösterilerle en çok gençlik destek verdi

● Üniversitelerin paralı hale getirilmesine karşı yüksek öğrenim gençliğinin tepkisi giderek artıyor

● Yıldız Üniversitesi'nde ilk kez müslüman gençlerle, devrimci gençler arasında çatışma çıktı

● Dicle ve Fırat Üniversitelerinde öğrenciler keyfi olarak okullarından uzaklaştırılıyor

Haberleri sayfa 7'de

"Nereden buldun?" değil "Ne yaptın da buldun?"

● Günümüzün Cemil Mualla'ları da holdinglere çatamıyor

● Hürriyet ve Milliyet gazeteleri arasında transfer oluşuyla ünlü Hasan Pulur'un her transferi için kaç milyon aldığını biliyor musunuz?

● Milliyet gazetesinde kimlere daire armağan ediliyor?

● Sabah gazetesinin köşe dönücü köşe yazarları kimler?

● Sabah gazetesi niçin sürekli olarak Borsa'yı manşete çıkarıyor?

● "Bir telefonla" halka babalık eden Ahmet Vardar'ın Borsa'da kaç parası var?

Haberi sayfa 15'te

DÖRTLERİN İSYANI DEVAM EDİYOR

Diyarbakır Cezaevi: Bazı şeyler vardır sözlerle ifade edilemeyen, tüm anlatımlarda eksik kalan. Yani ancak yaşayanların bilebileceği. İşte bir tanesi de Diyarbakır Cezaevi. Yüzlerce insan sadece kendi halklarının çocukları oldukları için işkenceci geçirdi. Öyle ki Diyarbakır'ı anlatmak için kapatın gözlerinizi, tür...

ları, Halepçe'yi, Dersim'i, Ağrı'ya, Koçgiri'yi düşünün, belki de daha fazlasını toplayın ve sonu; Diyarbakır Cezaevi.

Diyarbakır Cezaevi için kalıtsal bir durumdu tüm bunlar. 18 Mayıs 1973'te de İbrahim Kaypak'a parçalanmamış mıydı Diyarbakır Cezaevi'nde?

Neler yaşıyordu Diyarbakır Cezaevi'nde? TC temsilcisi sıfatıyla hareket eden insan müsveddeleri işkencecilerin çoplarla gencecik insanlara tecavüzleri. İçine tükürülmüş, işenmiş yemekler, her dakika vücuda inen kalaslar, kadınlar koğuşundan çöplerinden toplanan adet bezlerinin erkeklerle, 'Bacılarımızı si...' diye gösterilmesi, aylarca banyo etmenin yasaklanması, daha niceleleri. Ve tüm bunlara rağmen insanlık onurunu korumak pahasına Berxwedan Jiyane şiarıyla direnen insanlar.

Her şeye rağmen, insanlık onurunu korumak gerekiyordu. Diyarbakır'da insanlık onurunu korumak için direnişi ilk Mazlum DOĞAN anıtladı. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN, 21 Mart 1982'de, bu şartlar altında onuru korumak için sadece ölünür diyordu. Ardından ateş tüm cezaevini sardı. 18 Mayıs 1982'de bu kervana, DÖRTLER katıldı. O gece, 33. koğuş adeta fırtına öncesi sessizliği yaşayan dipsiz bir okyanustu. Dört öze can, dört çift şimşek çakan göz... Halklarının onurunu korumak ve direnişi süreklileştir-

mek için sonsuz bir yolculuğa çıkıyorlardı. Karar verilmişti. Dönüş yoktu. Dört can elele, yürek yüreğe idiler.

Koğuşun her santimine zorla çizdirilen Türk bayraklarından arta kalan boyalar, tinerler toplandı. 33. Sonra dört çöp kibrit ateşlendi. 33. Koğuşta bir anda ölüm sessizliği sona erdi; yaşam yeni bir hal alıyordu. DÖRTLER'le birlikte, Seyit Rıza'lar, Kawa'lar, Mazlum DOĞAN'lar ateş taşıyordu sanki dört bir yandan bu isyana. Körükliyordu tüm bir halk bu ateşi ve hep bir ağızdan Biji Welat. Bir anda bu direnişin yükseldiği korku seli bir karabaşan gibi çoktū işkencecilerin yüreğine. Diyarbakır vahşetinin mimarları, bu kararlılığın karşısında korkunç bir ürküntüyle sarsıldılar. Anlamıyorlardı ve hiç anlamayacaklardı insanlık onurunu. Çünkü kendileri yoksundu bu onurdan. Koğuşta ki diğer insanlara, arkadaşlarına kaybettiklerini düşünerek kurtarmaya çalışıyorlardı. Direnişçilerse tek bir ağızdan bağırıyordu: "SÜ DÖKMEYİN, ATEŞİ YAKIN, ATEŞİ YAKIN..."

Halklarının yüreğinde abideleşen DÖRT CAN'ın ve İbrahim KAYPAK'YA'nın önünde sonsuz saygıyla eğiliyoruz. Direniş devam ediyor.

FERHAT KURTAY

Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Görüş köyünde doğdu. Karadeniz Teknik Üniversitesi Mimarlık Mühendislik Fakültesi'ni bitirdi. 1970'li yılların ortalarında siyasi faaliyetleri başladı. 1978'de PKK ile ciddi ilişkiler kurdu. Diyarbakır, Mardin, Siirt illerinden oluşan "Helin İyaleti" sorumlu su olarak siyasi yaşamını sürdürürken, 1979'da Mehmet İlayri DURMUŞ'la birlikte TC güçleri tarafından yakalandı.

1982 yılına kadar Diyarbakır Cezaevi'nde kaldı. Bu tarihten sonra yaşamı ebedileşti.

ESREF AYNIK

Ülkesinin Ruha (Urfa) ilinin Viranşehir ilçesinde doğdu. Ailesi dar gelirli olduğundan, ekonomik olarak katkıda bulunmak için küçük yaşta çalışmaya başladı. Ancak ilkokulu bitirebildi. En son komprasadör işçiliği yapıyordu. Hilvan'ın bir köyünde çatışma sırasında TC güçleri tarafından yakalandı.

MAHMUT ZENGİN

Ruha (Urfa) ilinin Siverek ilçesinde doğdu. Çocukluğu Hilvan'da geçti. İlk ortaokulu burada bitirdi. Gelişen devrimci mücadelenin etkisiyle siyasi hayata atıldı. Silahlı savaşı olarak faaliyetlerini yürüten bir çatışma sırasında arkadaşlarını kurtarmaya çalışırken TC güçleri tarafından yakalandı. Gördüğü işkence sonucunda bir ayağı sakat kaldı. 1982'de aramızdan ayrıldı.

NECMI ÖNER

Amed'in (Diyarbakır) Çermik ilçesinde doğdu. Ailesi gerici bir karaktere sahip olduğu halde, kendisi devrimci faaliyetlere sempati duydu. Siyasi faaliyetleri okul yıllarında başladı. Gençlik içinde faaliyet yürütürken, yerel hazırlık komitesinde gençlik sorumluluğu yaptı. Okulda bir çatışma sırasında TC güçleri tarafından yakalandı. 1982'de aramızdan ayrıldı.

18 Mayıs 1982'de Diyarbakır Cezaevi'nde kendilerini yakan "Dörtler" in ölüm yıldönümünü anmak ve kinamak amacı ile saat 14.00'de Beyazıt'da Marmara Çarşısı önünde yolu trafiğe kapatan 70 kişilik bir grup "Ateşin Çocukları" yazılı bir pankart astılar. Daha sonra "Ferhat Namını" ve "Berxwedan Jiyane" sloganlarını atılar

DEVRİMCİ BİRLİK PLATFORMU 4. TOPLANTISI

Dünyada, bölgemizde, Türkiye ve "olağanüstü" bölgede önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir merhalede Devrimci Birlik Platformu üst düzey toplantısı 9-10 Mart 1990 tarihleri arasında yapıldı. THKP-C-Acilelter Genel Sekreteri Mihrac URAL, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, DKP Genel Sekreteri İbrahim SEVEN, TKP(B) Genel Sekreteri Taylan DOĞAN, SVP temsilcisi Musa İBRAHİMOĞLU ve 16 Haziran Hareketi'nin bölge temsilcisinin katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda Devrimci Birlik'in geliştirilmesi ve iktidar alter-natifi bir güce dönüştürülmesi doğrultusunda önemli kararlar alındı.

nin daha aktif desteklenmesi, Türkiye'de geniş boyutlu kazanılan kitlesel mücadeleye öncülük edilmesinin Devrimci Birlik Platformu'nun temel görevi olduğu vurgulandı.

Daha sonra sol hareketin tanık olduğu ayrışma süreci ele alındı. Başını TBKP'nin çektiği reformist-uzlaşmacı eğilimlerin düzenle uyumlaşma tutumları mahkum edildi. Halklarımızın ulusal-sosyal mücadelesine ışık

tutmaktan uzak, ülkede ve yurtdışında sürdürülen soyut birlik tartışmaları eleştirildi. Devrimci Birlik Platformu soyut tartışmalarla zaman kaybetmek yerine halklarımızın istemleri doğrultusunda ve somut hedefler çerçevesinde tüm devrimci güçlerle güç ve eylem birliğinin yaratılarak, halklarımızın lehine gelişen siyasal sürecin devrimle sonuçlandırılması için daha aktif bir çabanın gösterilmesi gerektiğini belirtti.

Devrimci Birlik Platformu 4. Toplantısı Sonuç Bildirisi:

DEVRİMCİ, DEMOKRAT, İLERİCİ, YURTSEVERLER

Devrimci Birlik Platformu, faşizmi alaşağı etmek ve halklarımızın devrimci-demokratik iktidarı kurmak üzere sizleri birliğe ve ortak mücadeleye çağırır. Halklarımızın siyasi, ekonomik, sosyal hak ve talepler uğruna geliştirdiği mücadele dinamiklerinin organizasyonu sağlamak ve faşizme azami darbeleri indirecek örgütlü kitlesel direnişler yaratarak yeni mevziler kazanmak için olanaklarımızı seferber etmeli, gücümüzü birleştirmeliyiz.

EMEÇÇİ HALKLARIMIZA

Faşist rejim her yönden sarsılıyor, sarsıldıkça daha da saldırganlaşıyor. "Olağanüstü" bölge ve Türkiye sahnında mücadelenin güçlenmesi karşısında telaşa kapılan TC faşizmi, MIT, Contra-Gerilla, Anti Terör Dairesi aracılığıyla bir dizi provokasyon ve "İar yaparak, siyasi ortamı bulanıklaştırmaya, hedef şarjırmaya çalışıyor. '80 öncesinde olduğu gibi bugün de Muammer AKSOY, Çetin EMEÇ'in öldürülmesi olayı devlet kaynaklıdır ve yukarıda belirtilen kararlık kurumların komplolarıyla cinayetler işlenmektedir. Ancak hiçbir güç ve zorbalık ne faşizmin çöküşünü önleyebilir ne de halklarımızın kaçınılmaz zafere önünde durabilir.

TC'nin saldırı, provokasyon ve i dur demenin, kanlı 12 Eylül faşizmini ortadan kaldırmanın ve halklarımızın çağdaş demokratik özgür bir yaşama ulaşmanın yolu devrimci-direniştir. Milyonların davası uğruna ön saf-larda döğüşerek soylu direnişler yaratan 6 parti ve örgütün oluşturduğu Devrimci Birlik Platformu, kurtuluş hattının tek temsilcisi ve geliştiricisidir. Bunun için de Devrimci Birlik Platformu'nun yükselttiği direniş odası etrafında birleşmeli, aldığı kararları hayata geçirmek üzere tüm gücümüzü seferber etmeliyiz. Dağlarda, fabrikalarda, okullarda, zindanlarda, meydanlarda Devrimci Birlik Platformu'nun radikal perspektifini ve militan hattını egemen kılarak faşizme karşı yürütmeliyiz.

- Yaşasın Devrimci Birlik Platformu

... AKSOY, İTİB, ÖZÜ, İM (D), SVP, 16 HAZİRAN

...

ACIZLIĞIN İFADESİ: 413

Türkiye'de bir durum saptaması yaparsak, derinleşen ekonomik ve siyasal kriz, Türkiye halkları lehine devrimci bir potansiyeli ortaya çıkarmış, buna karşılık, burjuvazi cephesindeki krizi yavaşlatma çabaları grifti bir hal almıştır.

Bu süreçte burjuvazi yeni yöntemlere başvurmuştur. Sözde demokrasi gösterilerinin ardından, sivil görünümündeki darbelerle zemin hazırlanmıştır.

Sürecin en önemli parçası 413 sayılı Kanun Hükümünde Kararname ile getirilen, zora dayalı yaptırımlardır. Adının anılması, yazılmasına, duyurulmasına tahammül edilemeyen ve Türkiye devrimci sürecinin farklı bir boyutunu ifade eden, ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir halkın, burjuvazi tarafından inkar edilmesidir.

Zora dayalı bu yaptırımlar neyi ifade ediyordu? 1984'ten beri ivmelenen bir hareketliliğin, adı yasaklanan bölgede iktidar ikilemi yaratması ile sonuçlanması, TC devletinin saldırganlığını artmasının bir nedeni oldu. Öncelikle, hareketin boğulması ve Türkiye'de gelişebilecek bir hareketliliğin önüne geçilmesi gerekiyordu. Adı yasaklanan bölgede verilen mücadelelerin, halkla bütünleşmesi ve mücadelenin artık bir nmayaya doğru evrilmesi, ölüm tacirlerinin korkularının daha da depresmesinin ifadesini, kararname oldukça iyi gösteriyordu.

Sürgün ve sansür kararlarının ilk hedefi, Türkiye devrimcilerine gözdağı vermek oldu. Burjuvazi, yüzyılların deneyimi ve birikimini ustaca kullandı. Sirtını yasal alana dayayan Türkiye devrimcileri, gaffet uykusunda yakaladı. Sonuçta, zaten cılız olan bir hareketliliği iyice kontrol altına aldı ve onu öğütmeye başladı. Nitekim, sosyalist dergi ve gazetelerin yalmayak başı kabak matbaa matbaa dolaşmaları, piyasaya çıksalar bile matbaanın sansüründen geçmeleri ile sonuçlanan öğütme işlemi, ancak ve ancak Türkiye'de gelişebilecek bir hareketlilikte etkisiz kılınabilecektir.

Diğer taraftan, para babalarının sesi burjuva basınının ise, daha kararname çıkmadan kararnameye "tamam" demeleri, Hande Güzel aşk skandalına çarşaf çarşaf yer ayırma dümenleriyle kararnamenin üstünü örtmeye çalışmaları, sözde demokrasi havarilerinin ikiyüzlülüğünün bir kanıtı oldu. Öyle ki, ülkenin gündemine yapılan bu zorlama müdahale önemsiz, her nedense Hande-Güzel aşk skandalı, ANAP'ın içindeki pislik ayak oyunları daha önemli. Para babalarının sesi burjuva basını tarihsel tercihini dile getirmiştir. Adı yasaklanan bölgede iflas eden devlet politikasının, kanlı bir biçimde gündeme sokulmasına tam destek vermiştir. Bu noktada, burjuva muhalefet partileri DYP, SHP ve 12 Eylül faşizminin uzantısı ANAP iktidarı ile el ele vererek, tarih önünde faşizmin suç ortaklığını kabul etmiştir.

Şurası açıktır ki, TC devleti kendi koyduğu yasaları çiğnemekten çekinmemiş ve çekinmiyor da. Bu konuda gelen bütün eleştirilere kulaklarını tıkamıştır. Adı yasaklanan bölgeye atadığı valiye tanıdığı son derece geniş yetkilerle, sosyal devlet kavramını parça parça etmiştir. Son zamanlarda, kararnameyi daha da genişleterek, askeri personeli, hakimleri ve savcılar bölge dışına atama yetkisinin de valiye verilmesi, ordu içerisinde hoş karşılanmamıştır. Orduya rağmen yapılan bu hareket, valinin, adı yasaklanan bölgede, TC devleti adına tek egemen, tek yargılayıcı olduğunun somutlanmasındır.

Sonuç olarak, Türkiye 413 sayılı sansür ve sürgün kararnamesi ile yeni bir döneme girmiştir. Devrimci muhalefetin, bu momentide oldukça geri olması, kararnamenin daha kolay yaşama geçmesine tuz-biber ekmiştir. 413 bir acizliğin ifadesidir. Yumuşama makyajı altında gösterilen sopadan başka bir şey değildir. 413, sivil bir darbedir. Türkiye halklarına karşı yapılan yeni bir 12 Eylül darbesidir. Türkiye halkları, bu karanlıktan ancak ve ancak devrimci bir silkinişle kurtulabilecektir.

İsmail Saffar

Kısa... Kısa... Kısa... Kısa...

Çimento'da grev 23 Mayıs'ta

Çimento fabrikalarında geçtiğimiz aylarda yaşanan grevlerin ardından, devlet grev kırıcı davranarak grevleri ertelemiş, sonraki gelişmelerde de özel sektör çimento işletmelerinde toplu-ış sözleşmeleri imzalanmıştı.

Sendika yetkililerinin açtığı dava sonucu, Damıtay, kamu sektörüne ait fabrikalarda ve Toprak Kağıt Sanayi'nde grevin ertelenmesine yürütmeyi durdurma kararı vermişti.

Sendika'nın İstanbul şubesi yetkililerinden aldığımız bilgilere göre, daha önce grevleri ertelenen kamuya ait 16 işyerini kapsayacak grev 23 Mayıs'ta tekrar başlayacak.

Diğer yandan, "Olağanüstü Bölge"deki çimento fabrikalarında çalışan Çimse-İş Sendikası'na bağlı işçiler, Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz'ı, grev ertelenmesi karşısındaki pasif tutumu nedeniyle protesto ettiler.

Bakanlar Kurulu'nun grev erteleme kararından önce greve çıkan işyerlerinden, Olağanüstü Hal Bölgesi'nde oldukları için izin verilmeyen beş çimento fabrikası için yeniden izin istenecek. Çimse-İş Sendikası, Adıyaman, Kurtalan, İla-zığ, Ergani, Van çimento fabrikaları için Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ne yazı gönderecek.

Samsun'da grev

EtiBank'ın Samsun'da kurulu bulunan, 750 bakır işçisinin çalıştığı Karadeniz Bakır İşletmeleri'nde 10 Mayıs günü grev başladı.

15 Kasım 1989'da başlayan sözleşme görüşmeleri, işvereni temsil eden Kamu-Sen'in dayatması ve uzlaşmaz tutumu dolayısıyla sonuçlandırılmamıştı. Görüşmelere işçileri temsilen Türk-Metal Sendikası katılmıştı.

2500 işçi Toleyis'den Tursen-İş'e geçti

Türk-İş'e bağlı Toleyis'ten 2500 işçi istifa ederek, bağımsız Tursen-İş'e üye oldu. Bu gelişmenin ardından Tursen-İş'in örgütlü olduğu Büyük Ankara Oteli'nde görevli 6 işçinin görevleriyle ilgisiz yerlere tayinleri çıktı, 3 işçinin de iş aktü "görülen lüzum üzerine" feshedildi.

Sasa'da 4000 işçi grevde

Adana ve Silivri'deki SASA tesislerinde çalışan 4000 işçinin grevi 15 Mayıs'ta başladı. SASA'da Petrol-İş Sendikası örgütlü bulunuyor.

Sendika Başkanı Münir Ceylan grevin başlaması nedeniyle gittiği SASA'da işçilere seslendi. Ceylan konuşmasında işçileri genel greve çağırdı.

"İşçi sınıfının, anti-demokratik uygulamalara ve tüm olumsuzlukların kaynağı Anayasaya, ona uygun çıkarılan yasalara karşı mücadele etmekten başka çaresi yoktur. Bu mücadelenin tek yolu da genel grevdir" dedi.

Münir Ceylan konuşmasına şöyle devam etti: "Grev nedeniyle biraz sıkıntılı günler geçireceğiz. Ancak birliğimizi bozmasak en kısa zamanda haklı taleplerimize ulaşacağımıza inanıyorum."

Sendika yetkililerinin verdiği bilgilere göre, sendika en son olarak ücretlere 1 milyon 350 bin lira zam isterken, işveren ücretlere birinci ve ikinci yıl için 1 milyon lira zam yapmayı kabul ediyor. SASA işyerlerinde çalışan işçilerin bugün için brüt ortalama ücretleri 470 bin lira civarında bulunuyor.

BASİSEN anlaşma imzaladı:

İşçiler memnun değil

İş Bankası'nda çalışan 20 bin işçinin toplu-ış sözleşmesi, İş Bankası Genel Müdürlüğü ile BASİSEN arasında imzalandı. 15 Mayıs'ta imzalanan sözleşmeye göre işçiler, ortalama net 900 bin lira ücret alacaklar. Zam oranı yüzde 115 ile yüzde 125 arasında değişiyor. Ayrıca işçilere yakacak yardımı olarak 500 bin, evlenme yardımı olarak 750 bin, emzirme parası olarak 250 bin, kreş yardımı olarak da 100 bin lira verilecek.

Dil bilen elemanlara da, İngilizce için 750, Almanca için 600, Fransızca için 550 bin lira dil tazminatı parası verilecek.

İş Bankası'yla Basisen arasındaki görüşmeler 12 Mart'tan beri devam ediyordu. Anlaşmaya, arabulucunun devreye girmesi için geçmesi gereken altı günlük süre içinde sağlandı. Basisen daha önce ücretlerde yüzde 150 zam istiyordu.

Sendika ile işveren yetkilileri arasında anlaşma imzalanmasına rağmen, işçiler sonuçtan memnun görünmüyor. Aldıkları zammı az bulan işçiler, ücretlerdeki artışın sözde artış olduğunu, göstermelik olarak yapıldığını söylediler.

Kocaeli'de sendikacıların önerisi; PAKMAYA MAMÜLLERİNE BOYKOT

Kocaeli'de çeşitli sendika temsilcileri, geçtiğimiz günlerde bir araya gelerek son aylardaki sendikal gelişmeleri değerlendirdiler. Toplantıya katılan 13 sendikacının imzasıyla bir de açıklama yayımlandı.

Selüloz-İş Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen toplantıda, sendika yetkilileri tüm üyelerini, işçi aleyhine gerçekleştirilen yasal uygulamalara karşı duyarlılık göstermeye çağırdılar. Sendikacılar, olumsuzlukların devamı halinde miting yapmak istediklerini belirttiler.

Harb-İş, Otomobil-İş, Teksif, Tek Gıda-İş, Likat-İş, Laspetkim-İş, Selüloz-İş, Türk-Metal ve Belediye-İş sendikalarından yetkililerin imzaladığı basın açıklamasında şöyle deniliyor:

"İşverenler 1990 yılını örgütleri, temsilcileri ve siyasi iktidarlarıyla 1980 yılı gibi yaşatmak istiyorlar. Çünkü biliyorlar ki 1980 sendikaları yaradı.

İşverenlerin, özellikle Pakmaya işverenin bu kabadayısı tavrına karşı alınacak tepkimiz, kendisinin uyumadığı yasaya bizi uydurma istemini yenecektir.

Grevde olan işçilerimizin istemleri salt ekonomik istemler değildir. İşve-

renlerin yasalara karşı olması bizim rahatsız ettiğimiz gibi, bağımsız yargı organlarını da en az bizim kadar duyarlı hale getirmelidir. Yasa dışı lo-kavt uygulamalarına son verilmelidir.

Topluca ya da işverene yarayacak şekilde işçi çıkarmalarına son verilmelidir.

İşçiler hak istediğinde ve mücadeleye girdiğinde milli servet politikası yapanlar, işverenin işyerini kapattığındaki kaybı da düşünmelidirler.

Biz aşağıda imzası bulunan sendikalar bu görüşler ışığında, ülkemizdeki işçilerin üzerindeki olumsuzlukların devamı halinde ilimizde bir miting yapma kararlılığımızdır.

Kocaeli Valisi, İzmit Belediyesi ve Köseköy Belediyesi başkanlarını ziyaret ederek, bölgemizde gelişen işçi hareketlerine karşı tutumları hakkında bilgi verilmesini ve kendilerinin işçilerin haklı istemleri doğrultusunda yapıcı güçlerini kullanmalarını istiyoruz.

Pakmaya mamüllerinin ülke genelinde kullanılmasının boykot edilmesini istiyoruz.

Tüm üyelerimizin bu durum karşısında, ortak duyarlılığımızı göstereceğimiz sıcak yaklaşımların içine en kısa sürede gidileceği inancımızla kamuoyunu bilgilendiririz."

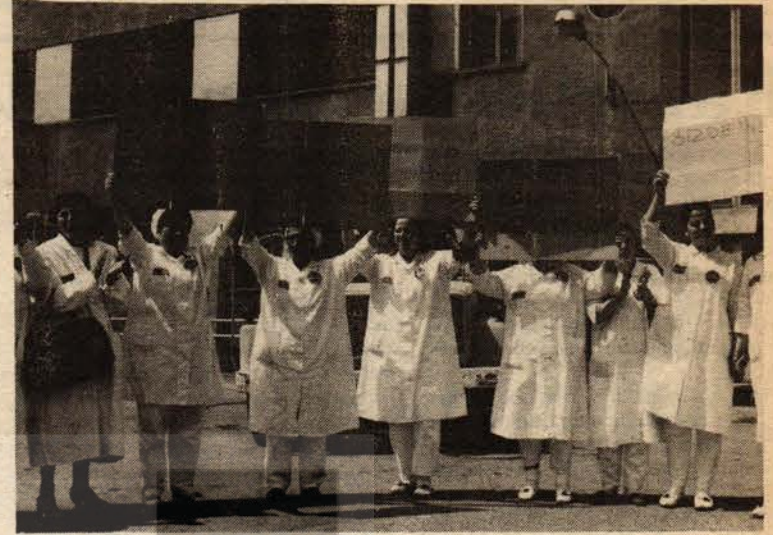
Birleşik Alman İlaç Fabrikası'nda

Ek zam için eylem...

Yaklaşık 600 işçinin çalıştığı, Topkapı'da kurulu Birleşik Alman İlaç Fabrikası işçileri, 10 Mayıs'tan itibaren ek zam eylemlerine başladılar.

Petrol-İş Sendikası'na bağlı iş yerinde sözleşmede belirtilen ikinci yıl zammı, Ocak 1990 tarihinde alınmıştı. Ancak işçiler, ortalama 520 bin lira olan ek zammın, enflasyon karşısında eridiğini belirtiyorlar. Şimdiki talepleri, bir defaya mahsus olmak üzere iki milyon liranın net olarak verilmesi.

İşyerlerindeki ilk eylem, 13 Mayıs günü öğle arasında bahçede yapılan alkışlı-sloganlı yürüyüş oldu. Bu arada görüştüğümüz İstanbul Şube Başkanı Fikri Sarıkaya eylemle ilgili şu açıklamayı yaptı: "Ek zammı alabilmek için bir haftadır içeride üretimi yavaşlatma eylemi yapıyoruz. Her paydosta bir araya gelerek alkışlı protestolar yapıyoruz. Ayrıca erkek işçiler bugünden başlayarak sakal bırakma eylemine başladılar. Ancak

bunlar şimdilik pasif eylemler. Önümüzdeki hafta daha radikal eylemlere başlayacağız."

13 Mayıs günü işçiler öğle yemeğinde, kartonlardan yaptıkları pan-

kartlarla bahçede kısa bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Daha sonra, işyeri temsilcisi, şube başkanı ve şube sekreteri birer konuşma yaptılar. Şube sekreteri, işçilere yönelik konuşmasında şöyle dedi: "Biz 12 Eylül'e boyun eğmedik. İktidara ve işverenlere de boyun eğmeyeceğiz. Doğu ve Güneydoğu'da, halk üzerinde baskı kurmaya çalışan iktidarın bu politikasına karşıyız." Daha sonra söz alan şube başkanı ise, "Eylemlerimiz ek zammı alana kadar sürecek" dedi.

İşçiler ise, "Ek zam için yaptığımız eylemler, geçen yılki bahar eylemlerinin bir benzeridir. Eylemlerimiz daha da büyüyecek ve gelişecektir" dediler. Eylem kararlarını işyeri komiteleri aracılığıyla alan işçiler, eylem biçimlerinin seçimini de işyeri komitelerine bıraktılar. Eylemler sadece sendikalı işçileri değil, dört aylık süre için işyerine alınan yaklaşık 150 kişilik geçici işçileri de kapsadı.

VAHŞİ DEĞİL DE NE?

Bir ülkede istatistikler, iş kazalarına rağmen meslek hastalıklarına ait rakamları göstermiyorsa, vahşiliğinin boyutlarını buradan da yakalamak mümkün. Çünkü onca iş kazalarına rağmen meslek hastalıklarının istatistiklere geçmemesi, iş güvenliği ve işçi sağlığının olmaması demektir.

Konuyla ilgili çarpıcı bir olay, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası etkinliklerinde iki işveren temsilcisinin dile getirdiği görüşlerde yaşandı. Mensucat Santral Personel Müdürü Aydın Koçoğlu, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) adına dile getirdiği görüşünde işçilerin, "uzuvlarını, elini, kolunu sevecek biçimde yetiştirilmemesinin" iş kazalarının meydana gelmesinde etkili olduğunu söyledi. Koçoğlu'na göre işçi, uzvunu sevmediği için kaza yapıyor. "İnsanın eline, koluna, vücuduna itibar eden bir eğitim biçimiyle büyümemesi halinde, herhangi bir şey yaparken dikkatli olması mümkün müdür?" demesi, soruna bakışındaki mantığı açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Koç Holding Eğitim ve Gelişme Merkezi (KOGEM) Direktörü Ergun Zoga ise, "Çalışma hayatının içindeki işveren de, işçi de üretimin üzerinde türemek zorundadır. İstatistikler en büyük üretim kayıplarının iş kazaları nedeniyle meydana geldiğini göstermektedir" diyerek, iş kazalarının ülkemizde ne kadar yaygın olduğunu i-tiraf etmesiyle birlikte, soruna, vahşiliğin bir başka boyutuyla yaklaşıyordu. Onun sorunu insan yaşamı ve sağlığından da önce, üretimdeki kayıplardır; yani daha açık bir ifade ile karlıdır.

Türkiye'de kapitalizm hâlâ vahşi değildir de nedir?

Yeni Çeltik'te 68 kişinin öldüğü madende, kayda değer hiçbir önlem almaksızın maden ocağını işletmeye açacak kadar vahşi bir kapitalizmde yaşıyoruz.

Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin feshi isteniyor

Selüloz-İş İstanbul Şubesi'nde 14 Mayıs tarihinde, merkez ve şube yetkilileri ve işyeri temsilcilerinin katılımıyla bir toplantı yapıldı.

Selüloz-İş Genel Eğitim Sekreteri Davut Bozkan'dan aldığımız bilgiye göre, toplantıda görüşülen konular şöyle:

Gündemde, İstanbul Şube Başkanı Cemal Tükel'in yolsuzluk iddiaları üzerine Disiplin Kurulu kararıyla görevinden alınmasından sonraki gelişmeler değerlendirildi. İstanbul şubesine bağlı işyerlerindeki işçi temsilcileri, Cemal Tükel'in görevden alınmasıyla konunun çözümlenmediğini, şube yönetiminde bulunan diğer yöneticilerin de töhmet altında kalmamaları için istifa etmeleri gerektiğini söylediler. İşçiler, ayrıca yeni bir müteşebbis heyeti atanıp yasal süre içinde de şube genel kurulunun yapılmasını önerdiler. Önerilerini deklarasyon biçiminde hazırlayıp imzalayan işçiler, genel merkeze sundular.

İstanbul Şube Başkanı Cemal Tükel, daha önce yolsuzluk gerekçesiyle, Disiplin Kurulu kararıyla görevinden alınmış, görevden alındıktan sonra merkez ve şube yöneticilerini suçlamıştı.

Disiplin Kurulu kararında Cemal Tükel'e ilgili şu suçlamalar yer almıştı: "Sendika gelirlerinin toplanmasında şube başkanının gerekli dikkat ve özeni göstermediği, özellikle Halkalı Kağıt Karton San. ve Tic. A.Ş.'den sendika aidatı olarak 1 milyon lira aldığı halde bu parayı sendikaya intikal ettirmediği, sendika sarflarında da aynı sarfi mükerreren göstererek usulsüzlük yaptığı, usulsüzlüğü kapatmak için sendika merkez yöneticileri ve İstanbul şube yöneticilerini suçlayarak sendikanın birlik ve beraberliğini bozduğu gerekçesiyle görevinden alınmıştır."

Konunun toplantıda görüşülmesinden sonra İstanbul şube sekreteri Süleyman Koçan, temsilcilerin isteği doğrultusunda istifa etti. Ayrıca sendika şube yönetiminden üç yedek üye, şube yönetim kurulundan istifa etti. İstifa eden yedek üyeler şunlar: Mümin Özgür, Salih Aydın, İbrahim Bayram.

İşçilerin deklarasyonu, sendikanın genel yönetim kurulu toplantısında sonuçlandırılacak.

14 Mayıs tarihli toplantıda ayrıca yaklaşan toplu-ış sözleşmeleriyle ilgili genel konularda da görüşmeler yapıldı. Görüşmelerde, işyeri bazında toplu-ış sözleşmesi komitelerinin oluşturulması, işyeri temsilcilerinin katılımı olmadan toplu-ış sözleşmesi görüşmeleri yapılmaması ve imzalanmaması kararlaştırıldı.

ELIDA GREVE GİDİYOR

Elida işyerinde grev kararı alındı. 15 Mayıs'ta alınan karar 200 işçiyi kapsıyor. Grevin başlangıç tarihi daha sonra açıklanacak.

Elida işyerinde sözleşme yapmaya yetkili sendika olan Petrol-İş'den aldığımız bilgilere göre sözleşme görüşmelerinde idari maddelerde bir sorun çıkmazken, mali konularda anlaşma sağlanamadı.

Şu anda ortalama 800 bin lira ücret alan Elida işçileri ücretlerinin 2 milyon 750 bin lira olmasını isterken işveren ancak 750 bin lira zam yapmaya çalışıyor.

Belediye işçileri gözboyacı belediye başkanlarını uyarıyor: "Kimse bizi greve zorlamasın!"

60 günlük görüşmelerin ardından uyuşmazlıkla sonuçlanan toplu sözleşme görüşmelerine karşı tepkiler işçi ve işveren cephesinde giderek genişliyor.

İlk tepki işverenden geliyor. Uyuşmazlığın hemen ardından belediye başkanları imzalı bir bildiriye işçilere dağıtarak, sosyal demokrat dünya görüşünün "önce insan" anlayışı içinde neler yaptıklarını, neleri niçin yapamadıklarını anlatırken, bildirin sonunda işçilerden sağduyulu yaklaşımlar beklediklerini bildiriyor. Belediye işçileri ise hep bir ağızdan işverenlerini samimi bulmadıklarını açıklıyorlar.

Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı **Fuat Alan**, basına yaptığı açıklamada; "Belediye işverenleri üyelerimize ortalama 630 bin-680 bin lira net aylık teklif etmektedirler. Bizim araştırmalarımıza göre 4 kişilik bir ailenin sadece mutfak giderleri 500 bin liranın üzerine çıkmıştır. Kasaları ve bütçeleri ayrı ayrı olmasına rağmen, belediye işçilerini düşük ücretle çalışmaya mahkum etme-

Turistik Tesisler Müdürlüğü'nde çalışan sendikacı işçiler sorunlarına sahip çıkıyor

ye çalışmaları protestolarımızın gerekçesini oluşturmaktadır.

Belediye başkanlarının imzası ile işçilere dağıtılan bu bildiri bir ortaçağ mantığıdır. Bizim işveren tekliflerini işçilerden sakladığımız

yok, teklifleri işçi zaten biliyor. Bu bildiri sendikamızı ve sendikacılığımızı hedef almakta ve onların tüzel kişiliklerine saldırmaktadır. İşveren belediyelerin böylesi olumsuz tavrının bizi götürceği yer, hiç kuşkusuz grev grevi hiç bir zaman amaç olarak kullanmadık, ama emeğimizin karşılığını almak için grev hakkımızı kullanmaktan asla çekinmeyeceğiz" diyor.

Başkan, grev hakkımızı kullanmaktan asla çekinmeyeceğiz derken, grevi uygulayacak olan işçiler ne diyorlardı? Belediye Turistik Tesisler Müdürlüğü işçileri ile öğle yemeği tatilinde görüştük.

İşyeri temsilcilerinden **Sabri Yoğurtçu, Rahmi Yeşilyurt** ve birçok işçi özette şunları söylediler.

"Müdürlüğümüzde 160'a yakın işçi çalışıyor. Biz sendikacı işçiler olarak yaşadığımız sorunları çok duyarlı bir şekilde izliyoruz. Toplu-İş sözleşmesi görüşmeleri süresince belediye karşımıza olumlu bir tavırla çıkmadı. Bu tavır sosyal demokrat

Belediye Sarayı'nın önü iade edilen bildiriyle doldu (Fotoğraflar: Semra Caniklioğlu)

anlayışın işçilere karşı politik bir tavrıdır, bu tavır "önce insan" süslemeleri ile gizlenemez, gizlenemiyor." İşçiler, belediyenin tavrını protesto ederken sendikaları için de, "pasif kaldı, yeterli etkinlik gösterilemedi" diyorlar.

Aynı işçiler sendika-işveren cephesinde kendi yerlerini somutlarken de kendilerini katı bir şekilde eleştirmekten geri kalmıyorlar. "Sendikaya pasif davranıyor demek yetmiyor, bizler, tek tek işçiler kendi sorunlarınıza sahip çıktığımız ölçüde güçlü tavır alabiliriz. Sendikamızın güçlü ve etkin çalışmasının motoru bizleriz. Bunu her geçen gün ve deneyle daha iyi anlıyoruz" diyorlar.

"İşveren bizimle alay ediyor" diyor işçinin biri ve devam ediyor: "Belediye, işçilere dağıttığı bildiriye sosyal yardımlar içinde yer alan yüksek öğrenim yardımının yılda 10 bin liradan 750 bin liraya çıkarıldığını yazıyor. Ama bu yardımı kaç işçiye vermeyi düşündüğünü hiç yazmamış." Sorunu dile getiren işçi çok haklıydı. Turistik Tesisler Müdürlüğü'nün 160 işçisinin hiç biri benim çocuğum yüksek öğrenim görmüyor diyemiyordu. İşçi, somut rakam istiyor. Belediye bu yüksek öğrenim yardımını 70.104 işçiden kaçına ö-

deyebilecek?

İşçiler kendileriyle alay edilmesini istemiyor, yuvarlak rakamlar, paket halinde ücretler istemiyor. Eline geçecek net ücretin ne olacağını soruyor. İşçi soruyor, işveren söylemiyor.

23 yıllık bir belediye işçisi bordrosunu uzatıyor. Eline geçen net ücret sosyal hakları ile birlikte 563 bin 691 lira.

Sorunlarının arabulucular tarafından da çözülemeyeceğini söyleyen işçiler sözleşme bizim istediğimiz biçimde sonuçlanıncaya kadar eylemlerimizi sürdüreceğiz, kararlıyız kazanacağız diyorlar.

Protestolar başlıyor

İşverenin, belediye başkanları imzalı işçilere dağıttığı bildiriye samimiyetsiz bulan işçiler, bildiriye arkalarını imzalayarak işverene iade ettiler.

Belediye-İş Genel Merkezi önünde toplanan işçiler, ellerinde bildiri ile belediye sarayına kadar yürüyerek, bildiriye binanın önüne bırakıldılar. Alkışlarla protestolarını sürdüren, işçiler belediye sarayının önünden ayrılırken belediye temizlik işçilerinin bildiriye toplamaya başladığı gözlemlendi.

İşçiler, Belediye başkanları imzalı bildiriye samimiyetsiz bularak işverene iade ettiler.

BASIN AÇIKLAMASI

Değerli Basın Mensupları,
İşçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs, 100 yıldır dünyanın hemen hemen tüm ülkelerinde yasal olarak kutlanmaktadır. Ülkemizde ise 1 Mayıslar egemen güçlerce yasaklanmış, daha da olmazsa kanlı terör günlerine çevrilmiştir. 1989 1 Mayıs'ında dünyada kan dökülen tek ülke Türkiye'dir. 1990 1 Mayıs'ında göstericiler üzerine ateş açılan tek ülke yine Türkiye'dir. Sadece bu iki örnek bile, ülkemizdeki 1 Mayıs kutlamalarına siyasi iktidarın ve egemenlerin ne kadar tahammülsüz olduğunu göstermektedir.

Ancak, işçi sınıfının emeği için verdiği mücadele bitmedikçe, 1 Mayıslar ortadan kaldırılamaz. 100 yıllık süreçte her koşulda ve her mekanda 1 Mayıs'ı kutlamayı başaran işçi sınıfımız, bunu açıkça kanıtlamıştır.

1 Mayıs 1990'da işçi sınıfı, bu günü özine uygun olarak kutlamak için hazırlıklarına başladı. İktidar ise, basın kanalıyla bu kutlamalara gözdağı mantığıyla bir dizi önlemler geliştirdi. 20 binin üzerinde polis güçleri, Alman kurt köpekleri ve panzerleriyle başka bir hazırlık vardı.

1990 1 Mayıs'ı tüm baskı ve engellemelere rağmen özine uygun olarak kutlandı. En önemlisi, işçi sınıfı 1 Mayıs'ı kutlamadaki kararlılığını dosta düşmana gösterdi. Yüz binlerce işçi üretimi durdurdu. İşyerlerinde coşkulu alkışlarla, 1 Mayıs bildiri okundu. Kutlamalar, fabrikalardan alanlara taşı ve işçi sınıfı saflarına, emekçiler, öğrenci gençlik katılarak bu günü kutladılar.

İktidar, 1 Mayıs kutlamalarına savaş mantığıyla hazırlandı. Ve bunun ürünü 1 Mayıs kutlamalarına bütün boyutuyla yansıdı. Tüm Türkiye çapında büyük bir gözaltı olgusu yaşandı. Gösterici gruplara saldırı, bazı yerlerde ateş açmaya kadar vardı. Bunun sonucunda, **Gülşay Beceren** adlı genç arkadaşımız ömür boyu sakat kalmaya mahkum edildi. Gözaltına alınan binlerce kişi karakollarda ve özellikle 1. Şube binasında dayak ve çeşitli işkencelere maruz kaldı. En son DGM'ye çıkartılan 244 kişiden 86'sı tutuklandı. Tutuklanılan arasında, Deri-İş Sendikası'ndan Mehmet Kılınçaslan, Ali Gündoğdu, Musa Servi; Belediye-İş Sendikası'ndan Hıdır Bal, Hilmi Karaoğlu; Tek Gıda-İş Sendikası'ndan Kezban Oral, yine 1 Mayıs afişiyle ilgili olarak Otomobil-İş Sendikası'ndan Hüseyin Aslan olmak üzere 7 sendika yöneticisi, 60'a yakın işçi kardeşimiz bulunmaktadır.

Tutuklamaların hiçbir yasal gerekçesi bulunmamaktadır. "Tutuklu Yargılama" ancak adresi tesbit edilemeyen, kaçma olasılığı yüksek olan vs. şahıslar için geçerlidir. Tutuklanılanlar için böylesi gerekçelerden söz edilemez. Kaldı ki Anayasa Mahkemesi'nde kabul edildiği gibi, Anayasa'da "kişilerin direnme hakkı" vardır. Tüm ülkelerde kutlanan ve bağlı olduğumuz ILO kararlarında yasal olarak kutlanması öngörülen 1 Mayıs, meşru bir hak ve suç teşkil edemez. Eğer ortada bir suç varsa bu suç siyasi iktidarın ve egemenlerindir.

Biz aşağıda belirtilen sendika genel merkezleri ve İstanbul'daki sendika şubeleri olarak diyoruz ki:

- 1 Mayıs yasal ve meşrudur.
- 1 Mayıs kutlamalarına yönelik her türlü saldırıyı kınıyoruz.
- Kutlamalar sırasında gözaltına alınanlara yönelik işkenceleri protesto ediyoruz.
- 1 Mayıs kutlamaları sırasında, tutuklanan arkadaşlarımıza sahip çıktık ve çıkacağız.
- İşçi sınıfı bu protestolarını geçtiğimiz günlerde yer yer gerçekleştirdiği eylemlerle somutlamıştır.
- Önümüzdeki günlerde, 1 Mayıs tutuklularına, sınıf daha somut ve yaygın desteğini verecektir.
- Bugün, başta muhalefet olmak üzere, bazı çevreler 1 Mayıs'ın yasal olması gerektiğini ilan etmiştir.
- İşçi sınıfı ve onun örgütlü gücü sendikalar olarak mücadelemiz, 1 Mayıs'ın yasal olarak kabul edilmesine kadar sürecektir.

TALEPLERİMİZ:

EN KISA SÜREDE 1 MAYIS TUTUKLULARI SERBEST BIRAKILMALIDIR
1 MAYIS VE İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ ÖNÜNDEKİ TÜM YASAL VE YASA DIŞI BASKILAR KALDIRILMALIDIR
GÜLAY BECEREN'E ATEŞ AÇANLAR ORTAYA ÇIKARILMALIDIR

- YAŞASIN 1 MAYIS
- 1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ

KATILAN SENDİKA VE ŞUBELER: Belediye-İş Sendikası, Petrol-İş Sendikası, Deri-İş Sendikası, Tümtis, Hava-İş Sendikası, Kristal-İş Sendikası, Otomobil-İş Sendikası, Laspetkim-İş Sendikası ve 40 tane İstanbul Sendika Şubeleri

BASIN AÇIKLAMASI

Bizler, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı, bu yıl (1990) kutlamak isterken siyasi iktidarın direktifleri sonucu karakollarda ve siyasi şubede insanlık dışı uygulamalara tabi tutulup, ardından DGM'ce tutuklanan sendikacı, işçi, öğrenci ve emekçilerimiz.

Ülkemiz hakim sınıflarının işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve terör uygulamaları bu 1 Mayıs'ta daha da boyutlandı. 1 Mayıs öncesi siyasi iktidarın temsilcileri ve polis baskı ve tehditleri, emekçilerin kendi bayramları olan 1 Mayıs'a sahip çıkmalarını engelleyemedi. Estirilen devlet terörü, başta **Gülşay Beceren** olmak üzere, onlarca emekçinin kurşunlanarak yaralanmasına neden olurken, gösteri yapmak isteyen değişik bölgelerdeki göstericilerin üzerine ateş edilerek kitleler sindirilmeye çalışıldı.

Karakollarda ve siyasi şubede 4000 insan işkenceden geçirildi. Yapılan işkenceler sonucu çeşitli yerlerinden yaralanan ve ömür boyu sakat kalabilecek tutuklu arkadaşlarımız bulunmaktadır. Gözaltında karşılaştığımız bu uygulamaları protesto etmek için açlık grevine başladık. İşkence, gözaltı ve tutuklamalar 1 Mayıs'ın kutlanmasını geçmişt engelleyemediği gibi, bugün de, yarın da engelleyemeyecektir.

Ülkemizde estirilen terör gün geçtikçe tırmanarak sürmektedir. Bugün ülkemizde demokrasinin varlığından söz edenler, AT'ye, 1 Mayıs günü kitlelerin üzerine ateş ederek, işçilere, gençlere işkence yaparak ve yüze yakın insanı 1 Mayıs kutlamasının dolaylı tutuklayarak mı demokrasiyi kanıtlayacaklar?

Bir avuç sömürücü sınıf, kendi sömürü düzenini ayakta tutmak için yeni yasal düzenlemeler gündeme getirmektedir. 1 Mayıs öncesi 413 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin çıkarılması ile ülkemizde estirilen teröre yeni bir halka daha eklemiştir. "Doğu ve Güneydoğu"ya yönelik bu vahşet ve soykırım planları KHK ile meşurlaştırılmaya çalışılarak, mevcut faşist yasalar daha da perçinlenmektedir.

İşte bu yılın 1 Mayıs'ı 10 yıldan beri dondurulmuş ekonomik ve demokratik hakların geri alınması temelinde burjuvaziye karşı verilmiş iyi bir yanıtır.

Yüz binlerce işçi; üretimi durdurarak, işi yavaşlatarak, gösteri yaparak siyasi özgürlüklerin elde edilmesinin uğraşını vermiştir. 1 Mayıs günü başta Taksim ve çevresi olmak üzere, İstanbul'da 12 Eylül'ün ilk günlerini aratmayan devletin işgaline rağmen, 1 Mayıs adına yarasız bir şekilde kutlanmıştır.

Biz, 1 Mayıs tutukluları olarak, yapılan bütün saldırı ve tutuklamaları protesto ettiğimizi belirtir; polisin kurşunlarına hedef olan arkadaşlarımızın faillerinin bir an önce yargı önüne çıkarılmasını istiyor, tüm işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı bu dizginsiz teröre karşı olmaya çağırıyoruz.

1 MAYIS TUTUKLULARI

Müdahalecilikten Piyasa Ekonomisine KİT'ler ve ÖZELLEŞTİRMELERİN MANTIĞI

(Geçen sayımızdan devam)

Serbest piyasa ekonomisi denilen bu yeni sürece girilirken uluslararası sermayenin talepleri nelerdi ve bu talepler, bağımlı ülkelerin dinamiklerine nasıl yansiyordu? Kamu İktisadi Teşebbüsleri'nin uğratıldığı akibetin mantığı bu karşılıklı işleyişin gereklerinde aranmalıdır.

Her şeyden önce belirtmemiz gereken, 1970'lerden itibaren yaşanmakta olan ekonomik krizin 1930'larda olduğu gibi bir tüketim eksikliğinden kaynaklanmadığıdır. Kriz, kâr oranlarının düşmesiyle başlamıştır. Şu halde kapitalistlerin talebi de kâr oranlarının yükseltilmesi doğrultusunda olmak durumundadır. Bu talepler vergilerin azalması, ücretlerin düşmesi, devlet harcamalarının ve fon kaynaklarının daha çok sermayenin yararına yönlendirilmesidir. Ve doğal olarak, sermayenin önündeki hukuksal engellerin kaldırılması ve/veya hukuksal olanaklarının genişletilmesi. Pratikteki ifadeyle bu talepler devletin öncelikle sosyal güvenlik ve hizmetlere yönelik programlarını tasfiye etmesi, işçileri disipline sokması ve sermayenin, kâr oranları yüksek alanlara akabilmesi için yeni yatırım alanlarının açılması olarak sıralanabilir.

Bir başka belirtmemiz gereken nokta ise, 1930'ların krizinin dünya pazarlarında yol açtığı etki ile yaşanmakta olan krizin etkilerinin farklı olduğudur. 1930'larda yaşanan pazar sıkışması ve İngiltere'nin hegemonyasının zayıflamasıyla dünya ekonomik sisteminin işleyişini sağlayan kurumlar desteğini yitiriyor ve bu kurumların destekleyebilecek, yönlendirebilecek bir başka alternatif gücün olmaması dünya pazarının parçalanmasını gündeme getiriyordu. Yeniden paylaşım ve ABD lehine gelişen hegemonya, soğuk savaşın ideolojik desteğiyle de yeniden sağlandı. Çok uluslu şirketlerin yaygınlaşması, yani vatanının belirsizleşmesi ve ulaşması oldukları ekonomik düzey, dünya ekonomisinde ABD hegemonyasını sarsarken yeni karakterde bir hegemonya biçimlenişini gündeme getirdi. Sermayedeki çok uluslaşmanın etkisiyle hegemonya boşluğu, dünya ekonomisinde önemli bir yere sahip olan IMF, Dünya Bankası gibi bir takım uluslararası kuruluşları güçlendirdi. Böylece 1970'lerde yaşanmaya başlanan krize bu kuruluşların güçlü hegemonyası ile girildi. Bu anlamda 1930'lardaki gibi dünya pazarının parçalanması yerine, sermayenin otonom hareketliliğini yükseltmek ve devletlerin kendi ülke ekonomilerini yönetebilme gücünü, ekonomik iktidarlarını ellerinden almak, krizi aşmada temel eğilim olarak ortaya çıkmaktadır.

Türkiye ekonomisinin "günah keçisi" KİT'ler

Uluslararası sermayenin gelişimine, hareketliliğine koşut olarak, Türkiye kapitalizmi de kendi özgün dinamikleriyle Dünya Ekonomisi'ne eklenerek müdahalecilikten serbest piyasa ekonomisine ulaşmıştır. Bağımlı ülkelerin özgün dinamikleri öncelikle müdahaleciliğin, ithalatın ikame edilmesi biçiminde ifade olmasını gerektirmiştir. İç pazar, yerli sermayelerin yönlendiği alanlarda yabancı mallardan korunarak sanayi geliştirilmeye çalışılmıştır.

Bunun yanında öncelikle belirtilmesi gereken bir diğer nokta da, Türkiye'nin müdahaleci veya ithal ikameci sanayileşmeye yönelişinin, krizden çıkışın bir gereği olarak gündeme gelmediğidir. Müdahalecilik, egemen sınıf ittifakının sanayi burjuvazisinin lehine sürmesini sağlayacak bir kapitalistleşme sürecinin devlet eliyle sürdürülmesinin bir gereği olarak gündeme gelmiştir. Bu anlamda iktidarlar için söz konusu olan, sürecin diri tutulması ve sürekliliğinin sağlanmasıdır. Aynı zamanda devlet, sanayinin gelişimi için gerekli alt-yapı yatırımlarını ve ucuz girdileri sağlamak durumundadır. Türkiye ekonomisi tarihi zaman zaman bu eğilimden sapma göstermiş olsa da 1980'lere kadar egemen olan birikim modeli ithal ikameci modeldir.

Devletin ekonomiye yukarıda belirtilen talep ve hedefler doğrultusundaki dolaysız müdahalesinde KİT'ler önemli rol oynamışlardır. Sanayileşme için gerekli alt-yapı yatırımlarını üstlenen KİT'ler aynı zamanda özel sektör için kârlılığı cazip olmayan, kâr oranları düşük yatırımları da üstleniyorlardı. Hatta böylesi yatırımlar üstlenilmekle kalmıyor; KİT ürünlerinin fiyatları sübvansiyon edilerek sanayi burjuvazisine ucuz girdiler sağlanıyordu. KİT'lerin ürettiği temel ihtiyaç mallarında da yine fiyatlar sübvansiyon edilerek işçi ücretlerinin düşüklüğü sağlanıyor; emek gücünün ucuz girdi haline gelmesiyle sanayide kâr oranları yükseltilmiş oluyordu. Devletin fiyat politikasıyla sanayi burjuvazisini desteklemesi sadece KİT ürünlerinde değil, ithal malların iş fiyatlarının sübvansiyon edilerek düşük tutulmasıyla da sağlanmaktaydı. Özellikle petrol ve elektrik bunların başında gelenlerdi.

Fiyatlardaki bu sübvansiyonlar ekonominin diğer kesimlerinden, özellikle de tarım kesiminden sağlanmaktaydı. Uygulanmakta olan yüksek döviz kuru politikası, 1945'lerden 1960'lı yılların sonuna kadar süren bir dönemde tarımı ve dolayısıyla Türkiye topraklarını dış kaynak haline getirmiştir. İthalatçıların düşük fiyatlarla mal almalarını sağlayan yüksek kur politikası, aynı zamanda ihracatçıların düşük fiyatla mal satmalarını demektir. İhracatçıların kazandıkları dolarları ülkeye getirince düşük fiyattan satmak zorunda bırakılmışlardı. Tarım ürünleri ihrac eden bir ülke olarak Türkiye böylece, elde edilen dövizin ucuzca satılmasıyla tarım kesiminin gelirlerinin sanayiye akmasını sağlıyordu.

Türkiye topraklarının dış kaynak haline getirildiği bu dönemde ekilen toprakların hızla genişlemesi biçiminde kendini ifade eden bu süreç en az KİT'lerin sağladığı katkı kadar önemli. Ekilen alanlardaki genişleme son sınıra vardığında ise buradan sağlanan kaynak ihtiyacı 1970'lerden itibaren ülkeye akmakta olan işçi dövizlerinden sağlanıyor. Ucuz döviz sağlayabilen sanayiciler ithal ettikleri girdileri nihai mallara çevirdiklerinde yüksek kârlar elde ediyorlar.

Devlet tarafından üretilen KİT ürünlerinin ve ithal edilen girdi fiyatlarının sübvansiyonu bütçede açıkları ve borçlanmayı büyütüyor; bu da giderek yükselen dozlarda enflasyonist baskılara neden oluyordu. Keza aynı şekilde sanayi sektöründe ücretlerin düşük tutulması için temel ihtiyaç mallarında uygulanan fiyat politikası parasal ücretlerin artmasına, dolayısıyla enflasyona neden oluyordu. Döviz kuru politikasının yol açtığı rant gelirleri de enflasyona hız kazandıyordu.

1980'lere doğru KİT'ler enflasyonun ve bunalımın "günah keçisi" ilan edildiler. 1980 sonrası dönemde KİT'lerin bu durumu özelleştirmelere kamuoyu desteği sağlanmasında temel dayanak noktası oldu. Oysa, yukarıda anlatmış olduğumuz süreç ve dinamikleri düşündüğümüzde, enflasyonun ve ekonomideki diğer bozuklukların nedeni KİT'lerin "başarısızlığı" olmaktan çok, devletin tekelleşmekte olan sermayeye hizmette başarılarının bir sonucudur.

Rakamları görelim, vahşeti bilelim İŞTE AŞIMIZA EKMEĞİMİZE GÖZ KOYANLAR

Hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Bundan önceki sayılarımızda DİE'nin resmi rakamlarıyla fiyat artışlarını izleyerek nedenleri üzerine görüşlerimizi bildirmiştik. Cola zamlarına karşı gelişen tepki ile birlikte, halkın temel ihtiyaç mallarındaki fiyat artışlarının alış-veriş merkezlerinde ne durumda olduğunu görelim dedik. Karşımıza çıkan tablo tam anlamıyla bir vahşet. Boykot edilen cola zamları, halkın temel ihtiyaç mallarındaki fiyat artışlarına göre yarı yarıya bir oranda. Standart bir ölçü teşkil etmesi anlamında kullandığımız Migros fiyatlarına göre, temel gıda maddelerindeki ortalama fiyat artış oranı yüzde 133.3 civarındadır. Cola'nın 1 litrelik şişesindeki artış yüzde 66.7, standart şişede artış ise yüzde 60 olmuş. Bunu söylerken cola firmasının haklı çıkarmak veya daha iyimses bakılması sağlamak gibi bir derdimiz yok elbette. Derdimiz, sorunun bir bütün olarak ele alınmasını sağlamak.

Her ay resmi veriler açıklandığında devlet bakanlarımız enflasyonun "aşağıya çekildiğini" ispatlamak için birbirleriyle adeta yarışıyorlar. Daha geçenlerde "Cumhurbaşkanı" Özal, Dünya Ekonomik Forumu Toplantı-

mamına yakını da yine üç tekelin elinde. Her üçüne de yabancı sermaye ortak. Toz deterjanın yüzde 40'ını, sıvı deterjanın piyasasının yüzde 20'sini, krem deterjanın da yüzde 13'lük kısmını elinde tutan Temsa ile Hollanda sermayeli Unilever-İş'i yine kar-

ğı ile Yücel Kurttepe'ye ait Euroko Metal firmasının ortaklığı olan İpragaz'da TPAO bürokratları da pay sahibiler. Yüzde 17'lik pazar payıyla Demirören grubuna ait Milangaz pazarın bir başka sahibi. Böylece Koç'a ait Aygaz ve Mobilgaz ile İpra-

- Coca Cola zamlarına karşı gelişen tepki ile birlikte, halkın temel ihtiyaç mallarındaki fiyat artışlarının alış-veriş merkezlerinde ne durumda olduğunu görelim dedik. Karşımıza çıkan tablo tam anlamıyla bir vahşet.
- Halkımızın ekmeğine katık yaptığı kuru soğanın yüzde 575 zamlı, bir yılda 400 liradan 2500 liraya çıktığı bir ülkede; halkın ekmeğinin katıksız kaldığı bir sistemde yaşıyoruz.
- Gıda maddelerinde piyasa dört tekelin elinde. İş Bankası'nın ortağı bulunduğu yabancı sermayeli Üniveler-İş, Marsa ile Sabancı, Aymar ile Koç ve Turyağ ile Çukurova Holding ekmeğini katıksız bırakanlar.

sında enflasyonun "1992'de muhtemelen yüzde 20'nin altına ineceğini" söylüyordu. Esprisi bol olsun başbakanımız da aynı kanaattedir. Halkımızın ekmeğine katık yaptığı kuru soğanın yüzde 575 oranında bir artışla, bir yılda 400 liradan 2500 liraya çıktığı bir ülkede; halkın ekmeğinin katıksız kaldığı bir sistemde yaşıyoruz. Diğer taraftan da gazetelerde, haftalık dergilerde sosyemizin zayıflamak için nasıl milyonlar döktüğünü okuyoruz. Alışmamak bir yana bu sistemde yaşamak insanın onuruna dokunuyor. Halkın ekmeği katıksızken "First Lady" Semra Özal sanki pahalılık devletin ve hükümetin dışında geliyormuş gibi, "et yemeyelim fiyatları boykot edelim" diyor. Birkaç yıl önce de iş adamlarımızdan Halit Narin "et yerine fasulye yişin" diyordu. Bakıyoruz fasulyenin fiyatlarına, son bir yılda yüzde 157'lik bir artışla 1750 liradan 4500 liraya çıkmış.

Rakamları görmek, fiyatları bilmek, vahşeti bilmeye yetmiyor. Pahalılığın arkasında kimler var? Aşımızı, ekmeğimizi elimizden alanlar kimlerdir?

Birinci sırada tanıtılması gereken, 75 ülkedeki 500'ü aşkın şirketiyle dünyanın en büyük çok uluslu şirketlerinden biri olan Unilever. 1951 yılından beri Türkiye'de gıda, temizlik ve kozmetik alanında faaliyet gösteriyor. Çok uluslu dev Unilever'in Türkiye'deki ilk yatırımını İş Bankası ile 1951'de kurduğu Unilever-İş firması aracılığıyla gerçekleştiriyor. Firmanın üçte ikilik payı Unilever'in, üçte birlik payı ise İş Bankası'nın. Sana ve Vita'yı üretmekle işe başlayan şirket, güntümüzde Vita ile birlikte, yılda ürettiği 206 bin tonluk kapasitesiyle piyasayı elinde bulunduruyor. Onun arkasından Marsa ile Sabancı geliyor. Koç'a ait Aymar ve Çukurova Holding'e ait Turyağ bu alandaki diğer tekeller. Turyağ'ın sermayesinin yüzde 58'i Batı Almanya'ya ait.

Halkın temel ihtiyaç maddelerinden biri olan deterjan piyasasının ta-

şımızda görüyoruz. Toz deterjanda yüzde 40, krem deterjanda yüzde 45 oranındaki piyasa hacmiyle Mintax piyasanın bir başka tekel. Onun da sermayesinin yüzde 50'si Amerikan Procter Gamble'e ait. Çukurova grubunun içinde yer aldığı Turyağ ise deterjan piyasasında bir başka yabancı sermayeli kuruluş. Sıvı deterjanda yüzde 80 piyasa payına sahip olan şirketin yabancı ortağı Alman Henkel firması.

Halkın bir diğer temel ihtiyacı da tüpgaz. Tüpgazda da tekeller yabancı ortaklarıyla birlikte köşeleri tutmuşlar. Koç grubu Aygaz ile pazarın yüzde 30'unu kapatmış. Ortağı olduğu Mobilgaz ile birlikte pazar payı yüzde 34'e çıkıyor. İpragaz ise yüzde 25'lik pazar payına sahip. TPAO (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklı-

gaz ve Milangaz pazarın yüzde 76'sını ellerinde tutarken diğer 17 şirkete yüzde 24'lük bir pazar payı kalıyor.

Nereye baksak karşımıza çok uluslu şirketlerin ortak olduğu tekel-ler çıkıyor. İçtiğimiz suya bile buluşmuşlar. Pınar Su'yu üreten Yaşar Holding'in de yüzde 49 hissesi Batı Almanya'ya ait.

Düşünüyorum... Vahşeti gördükçe düşünüyorum... Şöyle bir şey tasavvur ediyorum. Türkiye'nin bütün tekelleri bütün paralarını uçaklara doldursalar ve gök yüzünden bu paraları sokaklara saçsalar... Tekeller bütün köşeleri öylesine tutmuşlar ki, yaşamımıza öylesine girmişler ki, saçılan bu paraların tekrar onların kasalarına dönmelerinin çok uzun süreceğini sanmıyorum.

1 Mayıs 1989 - 1 Mayıs 1990 TEMEL GIDA MADDELERİNDE FİYAT ARTIŞLARI

Malın Cinsi	1 Mayıs 1989 Satış Fiyatı TL	1 Mayıs 1990 Satış Fiyatı TL	Artış %
Soğan	400	2500	525
Patates	600	1900	217
Küp Şeker	1125	3100	176
Kuru Fasulye	1750	4500	157
Konserve ve Bezelye (1 kg)	1500	3750	150
Toz Şeker	780	1900	144
Tercyağ (1 kg)	6400	15000	134
Piliç (poşet)	3300	7200	120
Beyaz Peynir	5500	12000	118
SEK Şişe Süt (1/2 kg)	350	750	114
Zeytin (lüks kalite)	6200	13000	110
Bulgur	625	1300	108
Kaşar Peynir	9000	18000	100
Paket Çorba (Tamçek)	340	675	99
Kristal Zeytin Yağı	3650	7200	97
Piyale Un	690	1350	96
Kamelya Çay (1 kg)	4000	7800	95
Vefa Sirke	450	875	94
Piyale Makarna (1/2 kg)	475	820	73
Coca Cola (1 lt)	1500	2500	66.7
Coca Cola (standart şişe %20 indirimsiz fiyatlarıyla)	500	800	60

Öğrenci hareketinin durumu

Birçok şeyin sil baştan olduğu 12 Eylül ile birlikte Demokratik Kitle Örgütleri de (DKÖ) bundan payını fazlasıyla aldı. Öyle ki, darbeciler devlet kurumu niteliğindeki birçok derneği bile kendilerini sağlama almak için kapattı. Ancak asıl uğraşın özel öneme sahip bazıları vardı: Öğrenci dernekleri. Bunlarla özel olarak ilgilenmek gerekiyordu. Zaten hep öğrenciler değil miydi memleketi 70 sente muhtaç eden; yağ, gaz kuyuklarını yaratan, kardeşi kardeşe düşüren. O zaman mihrakı dışarda unsurlarla özel olarak ilgilenmek gerekiyordu. **Netekim** öyle de yapıldı. Darbeciler gençliği öyle bir cendereye aldılar ki, kumıldayan daha fazla sıkışıyordu. Darbenin hemen ertesinde üniversiteleri resmen kuşatmaya aldılar. İlk elde öğrenci dernekleri kapatıldı, yöneticiler cezaevine atıldı. Tabii bu işi kalcılaştırmak gerekiyordu. Bu da yasalarla halledildi ve daha bir sürü baskı. Diyelim ki, siz yasalara rağmen dernek kurmayı kafaya taktınız ve ön hazırlıkları tamamladınız, yasaları da bir yolunu bulup deliniz. Sıra rektörden izin almaya geliyor. Hadi onu da aldınız. Şimdi de 1. şubelere, karakollara, oradan dernekler masasına. Onu da mı aştınız, o zaman sırada dernek başkanları, gözaltular, ajanlık teklifleri. Onu da mı göğüslediniz, eee pes yani. Daha bitmedi. İçişleri Bakanı, emniyet müdürleri, Başbakan, rektörler başlar TV'den gazetelerden küfretmeye. Bölücüler, anarşistler, vatan hainleri, öğrenim engelleyicileri, vs. Haydi bundan sonrası daha fazla yetenek istiyor. Ulaşa ulaş bilersen öğrenci kitlesine.

Yukarıda saydıklarımız ne hikaye ne de hayal. 1984'ten bu yana öğrenci derneği kurmak için çaba harcayan her öğrencinin başından geçen doğal bir süreç.

Tüm bu cenderelerden geçen öğrenci gençlik 1984 yılında ilk dernekleşme faaliyetlerine başladı: 1984-1985'te tek tek fakülteler bazında dernekler kuruluyordu. 1985'in sonlarına doğru ise dernekler bütün yurtta yaygınlaştı. 1986'da ise bu işi organizasyona kavuşturmak gerekiyordu. Bu ihtiyaçtan yola çıkan öğrenciler, dernekler arasında koordinasyonu sağlamak için platform adını verdikleri bir yapı oluşturdular. Platformlar il ve ülke düzeyinde olmak üzere iki biçimde çalışma yürüttüler. İl platformlarına genelde o ilde bulunan öğrenci dernekleri katılıyordu. Platformlar düzenli kurallara sahip bir işleyişten öte, gönüllü bir katılım temelinde çalışan, mücadelenin dayatması sonucu dernekleri bir araya getiren ve ağırlıkta eylem planı için toplanan yapılar biçimindediler. 1986-1987'lerde platformlar öğrenci hareketinde eşgüdümü sağlayarak bir işleve ulaştı. Tabii bu süreç içinde

gelişen öğrenci hareketiyle birlikte eğitimlerde gelişmeye güç kazanmaya başladı ve platformları kendi programları doğrultusunda hareket ettirmeye yöneldi.

Platformlarda ilk ciddi ayrılık 14 Nisan 1987 eylemleriyle başladı. Bundan önce 1987 Şubat'ında yapılan çelenk eylemi ayrılıkların ilk adımını oluşturuyordu. Platformlarda ağırlıklı olarak "Yarıncılar" ve "Radikal Kanat" diye tanımlanan iki eğilim belirdi. Öğrenci hareketinin ilk eylemleri daha çok, imza toplamak, yemek boykotları vb. gibi pasif eylem-

lerdi. 14 Nisan'da ise ANAP'ın önerdiği derneklerin bir olması anlamına gelen yasa teklifi ile birlikte öğrenci hareketi içinde yoğun bir tartışma başladı. Yasaya karşı yapılacak kampanyanın nasıl olacağı konusunda tartışmalar yoğunlaştı. **Yarıncılar** imza toplamayı ve Ankara'ya gidip yasayı protesto için toplanan imzaları Meclis'e vermeyi önerirken, **Radikal Kanat** ise güçlü bir biçimde yapılacak korsan bir yürüyüşle yasayı protesto etmeyi öneriyordu. Sonuçta kopuşma oldu. **Yarıncılar** Ankara'ya yürüyüşe çıkarken **Radikal Kanat** birbirini izleyen 3 gün boyunca İstanbul, Ankara, İzmir de binlerce kişi sokaklara çıkardı. Böyle bir tepki beklemeyen iktidar yasayı geri çekti.

14 Nisan diye tarihlenen bu eylemlerle birlikte öğrenci hareketinde ilk ayrım yaşandı. Bir süre sonra **Yarıncılar** platformlardan ayrıldı. 1988'de ise platformlar ağırlıklı olarak **Radikal Kanat**'in denetimindeydi. Bu süreçte zarfında platformların düzenli bir işleyişe kavuşturulması için yapılan tartışmalar da sürdü. Bu tartışmalar ilkelerin belirlenmesi, üzüğün hazırlanması vs. içindi. Tartışmalar belirgin olarak derneklerin anti-faşist, anti-empyalist, anti-sömürgeci (hazı eğilimler sömürgecilik yerine görevimizi koyuyor) olup olmayacağı, yü-

rütülecek mücadelenin akademik boyutunun mu yoksa demokratik boyutunun mu ön plana alınacağı biçiminde yürütüldü. Tartışmalar devam ederken de birçok eğilim platformlarda gönüllü birlik temelinde bir arada çalışmalarını sürdürdü.

Radikal Kanat'ta da tartışmaların ilerlemesiyle birlikte ilk kopuşma 1988 16 Mart'ında yaşandı. Platformun aldığı eylem kararına rağmen, Dev-Genç platformun bu işi yapacak örgütlülükte olmadığı gerekçesiyle kararı eleştirip kendi başına ayrı bir eylem yaptı. Dev-Genç bu eylemiyle

platformdan epeyce eleştiri aldı.

1989'da ise platformlar bir anda işlevlerini yitirdi. Artık eğilimler platforma alternatif olarak önerdikleri örgütlülükleri somutlaştırarak tartışmayı yürütüyorlardı. Bu gün, gelinen noktada bu öneriler öğrenci gençlik içerisinde değişik yankılar bulmaya başladı. Kimi eğilimler önerilerini hayata geçirirken kimileri tartışmaların devam etmesini; kimileri ise beklemeyi düşünüyor. Tartışmaların bundan sonrası isterseniz tarafların kendi ağzlarından dinleyelim.

(Haftaya: Merkezi dernek mi federasyon mu?)

Yıldız'da çatışma

Yıldız Üniversitesi kantinine öğrenci derneği tarafından asılan afişleri yırtarak yerine Müslüman Gençlik imzalı afişler asan çember sakallılarla, bunlara karşı koymak isteyen öğrenciler arasında taşlı sopalı çatışma çıktı. 15 dakika kadar süren çatışmada 10 öğrenci yaralandı. Geçtiğimiz Çarşamba günü meydana gelen olay şöyle gelişti:

Kantinde toplanan yaklaşık 100 kadar çember sakallı, öğrenci derneğinin duvarlara astığı afişleri yırtarak Müslüman Gençlik imzalı afişleri astılar. Aynı grup saat 17.00 sıralarında topluca namaz kıldıktan sonra Atatürk büstünün üzerine "Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allahındır" yazılı bir afiş astılar.

Devrimci öğrenciler tarafından olaydan sonra yapılan açıklamada, "Karşılıklı olarak anlaşmamız vardı. Biz onların propaganda ve dövizlerine karşıydık onlarda bizim. Çoğu öğrenci olmayan 100-150 kadar çember sakallı gelecek bizim dövizlerimizi indirdiler. Onlara diğer sağ görüşlü gruplar da katıldı.

Kantinde toplu namaz kıldılar, biz onlara afişleri neden yırttuklarını sorduk, onlarsa bize sandalyelerle saldırdı. Kavgayı onlar başlattı" dediler.

Müslüman Gençlik grubu ise, İslam dinine saldırı ve küfür içerdiğinde sözcükler bulunduğu için afişleri indirdiklerini açıkladılar.

Gençlere masallar Gençlere masallar

SONSUZLUK ÜLKESİ'NDE NELER OLUYOR?

Milattan önce 1000 yıllarında Mısır'dan Yunanistan'a kadar sınırlarını genişleten *Sonsuzluk Ülkesi* insanları; verimli toprakları, zengin yeraltı ve yerüstü madenleriyle, İpek Yolu'yla sürekli, dönemin feodal krallıkları tarafından işgal ve istila edildiler. Bu işgal, istila ve sömürgeleştirme yirminci yüzyılda da devam ediyordu. Coğrafi olarak toprakları dört parçaya bölünmüş ve her parçasında ayrı ayrı mücadele yöntemleri uygulanarak kişilik ve yeniden var olma savaşı veriyorlar...

Sonsuzluk Ülkesi'nin kuzey kanadında son günlerde neler oluyor bir göz atalım...

Masallar diyarından yarattığımız böyle bir ülkeyi şu andaki toplumun önüne koyalım. Sus-pus olmuş, çıkartılan her yasa ya vezir misali başını eğerek kavuk sallayanlara isyanımızla, varsayımına yola çıkalım...

Sözünü ettiğimiz o *Sonsuzluk Ülkesi'nde* korkunç bir savaş varmış. Ezenlerin ve ezilenlerin savaşıymış bu... Ve gazeteler manşetler atarmış: "Sonsuzluk Ülkesi insanlarından şu kadarı ölü, şu kadarı sağ yakalandı, köylüler tutsak alındı, kadınlar çınlıplak soyularak arenalara çıkarıldı..." Televizyon bol nutuklu ve fonda savaş-araç gereçleri olduğu halde köylüleri gösterip, savaşan insanların yakalandığını ve devlete karşı hiçbir gücün karşı duramayacağı imajı vermeye çalışmış. Varsayalım ki, bunlar da 'Ferahngi Şeyler' gibi olmasın... Gene gazete manşetleri gözlerimize sokulmuş: "Yirmi bir savaşı öldürüldü, on ikisi sağ yakalandı, birçok ölü ve yaralı kaçırıldı. Fevkalâde Hal'in ikinci komutanı Yaman Ağa'mız devletin desteğinde savaşçılara karşı amansız bir mücadele veriyor."

Yazılmayan tek şey varmış. O da, bu çatışmada 380 asker, Özel Yetiştirilmiş Kolluk Kuvvetlerinden ve Yaman Ağa'mızın adamlarından pek çoğunun öldürüldüğümüştü. Bunların içinde bir paşa ve 25 de zabıt varmış... Masal bu ya, biz anlatalım, siz dinlemeye devam edin.. Yazılmayan daha neler varmış neler...

Sonsuzluk Ülkesi'nin içinden geçen İpek Yolu'nun akzambaklar yetişen dağlarıyla ünlü bir yerinde Özel Olarak Yetiştirilmiş Kolluk Kuvvetlerinden 11'inin boğazının kesildiği ve hemen yakınındaki bir bölgede de alısının kurşuna dizildiği... (masal bu ya) hep gizlenir. Ama bilmezler ki *Sonsuzluk Ülkesi'nin* çocukları bunu fısıltı gazetesiyle bütün dünyaya duyururlarmış.

O ülkede humus'un çok yendiği bir yerde neler olmuş neler... Biz tek tek sayalım, ama siz inanmayın:

- Humus'un yoğun olarak yendiği bir ilçede *Sonsuzluk Ülkesi* savaşçılarına yardım ve yataklık eden 11 kişinin yakalanıp, ağır işkence altında sorgulandı... *Sonsuzluk Ülkesi* savaşçıları aynı yerin bir köyüne baskın düzenleyip işbirlikçilerden birini öldürüp altısının evini yaktıkları söyleniyormuş...

- *Sonsuzluk Ülkesi* savaşçıları tarafından Karpuz ilinin Halka ilçesinde Alasor köyünde işbirlikçi iki kişi kurşuna dizilerek öldürüldüğü, gene, Karpuz ilinin bir ilçesinde bir köyde yapılan baskında bir eve bomba atarak altı kişiyi öldürmüşler.

- *Sonsuzluk Ülkesi* Kediler ilinin Çatlak ilçesinde, savaşçılarla Özel Olarak Yetiştirilmiş Kolluk Kuvvetleri arasında çıkan çatışmada üç savaşçı vurulduğu, ancak kolluk kuvvetlerinden çok sayıda kayıp olmasına rağmen işin bu yönü örtbas edilmeye çalışıldığı.

- *Sonsuzluk Ülkesi'nin* en verimli bölgelerinden olan yoğun petrol yataklarının bulunduğu ilin Dağlık ilçesinde Kolluk Kuvvetleriyle *Sonsuzluk Ülkesi* savaşçıları arasında çıkan çatışmada bir savaşçı ölmüş, üç işbirlikçide öldürülmüştür. Ayrıca, aynı bölgede ki çatışmada savaşçılar tarafından 17 asker de öldürülmüş. Yine aynı bölgede bir başka çatışmada bir teğmen ve yedi erin öldürüldüğü açıklanmasına rağmen, bu sayının iki reo dolusu asker olduğu ve bindikleri araçlarıyla birlikte imha edildikleri fısıltı gazetesiyle yayılmakta. Gene aynı bölgede çobanlık yapan iki işbirlikçi kurşuna dizildiği söyleniyormuş.

- *Sonsuzluk Ülkesi'nin* Dağlık iline giden yola savaşçıların döşediği mayının patlamasıyla üç işbirlikçi öldürülmüş. Dağlık ilinin Şabak ilçesinde savaşçılarla kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada da altı hain ve işbirlikçinin tahtalı köye yollandıklarını söylüyorlarmış.

- *Sonsuzluk Ülkesi* Dağlık ilinin birkaç köyünün sahibi Yaman Ağa'sına ulaşan bir savaşçı, elindeki bombanın pimini çekerek hem kendisi şehit düşmüş hem de Yaman Ağa'yı öldürmüştü. Bunu duyan humus'un çok yenildiği ilin isyancı ilçesi üç gün bayram yaparak bu olayı kutlamış...

Masamız şimdilik bu kadar... Severseniz bu masalı gelecek sayılarımızda da anlatmaya devam ederiz.

Diyarbakır'da keyfi uygulama

(Halk Gerçeği-Diyarbakır) "Olağanüstü Bölge" bir süre önce meydana gelen "inuuuu" eylemleri sırasında yöre halkının hemen hepsi bu eylemlerde yer almıştı. Diyarbakır ve ilçelerinde meydana gelen "inuuuu" eylemleri sırasında Dicle Üniversitesi ve Diyarbakır Lisesi de eylemlere geniş biçimde ders boykotlarıyla destek olmuşlardı.

Diyarbakır Lisesi'nde "inuuuu"yla destek için dersleri boykot eden için 6 öğrenci, tastiknameleri verilerek okuldan uzaklaştırıldı.

"Inuuuu" eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle polis tarafından gözaltına alınan 14 öğrenciden dördü DGM tarafından tutuklanırken 10'u ise yine serbest bırakıldı. Ancak serbest bırakılan öğrenciler bu sefer de okul idaresi tarafından yargılandı. Okul idaresi öğrencilerden altısının tastiknamelerini vererek okuldan attı. Olayı demokrat kamuoyu tepkiyle karşıladı. Öğrenciler durumu kınarken, İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi de yaptığı açıklamada, DGM'nin serbest bıraktığı öğrencilerin okul idaresi tarafından cezalandırılmasının hukuksal aykırılık olduğunu söyledi.

Tastikname alarak okuldan atılan öğrencilerin adları ise şöyle:

Ayşe Yeni, Behice Ok, Yılmaz Yaşar, Abdullah Önen, Ekrem Bozyl, A-lahattin Konur.

Dicle Üniversitesi'nde de öğrenciler soruşturmalara karşı yaptıkları eylemlerle tepkilerini dile getiriyor. 14 Mayıs pazarı günü başlattıkları yemek boykotunu 19 Mayıs gününe kadar sürdürecekler. 16 Mayıs günü ise yaklaşık 800 kişinin katıldığı bir forum yapan öğrenciler forum sırasında, "polis idare işbirliğine son, disiplin soruşturmaları bizi yıldırılmaz" sloganlarını atılar. Forumdan sonra dağılan öğrencilere polis tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Öte yandan Fırat Üniversitesi'nde aynı nedenlerle 62 öğrenci rektörlükçe okuldan uzaklaştırıldı.

Alman heyeti, "Olağanüstü Bölge"de

Olağanüstü Hal Bölge Valiliği topraklarında üç günlük bir gezi yapan hukukçular, Yeşiller Partisi ve İnsan Hakları Derneği temsilcilerinden oluşan 6 kişilik bir Federal Alman heyeti, gördüklerinden ve yaşadıklarından dehşete düştü...

Hukukçular, Yeşiller Partisi milletvekilleri ve İnsan Hakları Derneği temsilcilerinden oluşan 6 kişilik bir Federal Alman heyeti, 6-9 Mayıs tarihleri arasında Olağanüstü Hal Bölge Valiliği sınırları içindeki toprakları gezerek, bölgede yaşayan insanlarla görüşüp konuşmaya çalıştı. Heyet İstanbul'a geldiği 10 Mayıs akşamı bir basın toplantısı yaparak "Olağanüstü Bölge'deki üç günlük gezi izlenimlerini anlattı. Heyet üyelerinden İnsan Hakları Derneği Berlin Temsilcisi Angelika Beer Diyarbakır'dan

direk ülkesine döndüğünden, basın toplantısında bulunamadı. Heyet üyelerinden diğerleri:

Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği üyeleri Av.-Noter Ebhard Schultz, Av. Rainer Ahues, Yeşiller Partisi Berlin Alternatif Liste'den milletvekilleri Ilena Hepp, Jutta Oesterle Schwerin ve İnsan Hakları Berlin Derneği temsilcisi Alisa Fuss'un kaldıkları otelde düzenledikleri basın toplantısında büyük basından Güney ve Cumhuriyet gazeteleri birer muhabirini bulundurdu.

YEŞİL MİLLETVEKİLİ SCHWERIN: "TÜRKİYE BİR POLİS DEVLETİDİR"

Heyetin basın toplantısında ilk sözü alan Yeşiller Partisi Berlin Alternatif listeden milletvekili bayan Jutta Oesterle Schwerin, gezi izlenimlerine geçmeden önce, "Türkiye bir polis devletidir, Türkiye K.stan'ı da onun işgali altındadır" dedi. Daha sonra bayan Schwerin şunları söyledi:

"Başlangıçta bize Alman Büyükelçiliği, Olağanüstü Hal Bölge Valiliğine gitmememiz uyarısında bulundu. Uyarının haklı nedenlere dayandığını orada kendi gözlerimizle gördük. Gittiğimiz her yerde siyasi polislerce izlendik. Belediye başkanları, avukatlar ve halktan insanlarla konuşmamıza engel oldular. Berlin'deyken o bölgede barışçıl yürüyüş yapan insanların

üzerlerine ateş edilerek öldürüldüğünü duymuştuk. Zaten o yüzden bölgeyi gezmek istemiştik. Bize ora insanları, komandolar ve özel tim tarafından köy meydanlarına toplanarak dövüldüklerini söylediler. Askerler tarafından yıkılan, yakılan evleri gördük. Zorunlu olarak köylerdeki insanlar şehirlere göç etmek zorunda kalmış. Yaşamaları çok zorlaşmış. Öyle görünüyor ki bu göç olayı bütün bölgeyi saracak ve ekonomik krizi derinleştirecektir. GAP Projesi bir kurtuluş, bir çözüm aracı değildir. Biz Alternatif Liste milletvekilleri bu duruma çok üzüldük. Türkiye'ye büyük miktarda her yıl uluslararası yardım yapıyor, ama bu etnik gruplara baskı için kullanılıyor."

Fotoğraf: Semra Caniklioğlu

"413'ÜN NEYİ GETİRDİĞİNİ GÖZÜMÜZLE GÖRDÜK..."

İkinci olarak söz alan Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği Başkanı Avukat Rainer Ahues ise şunları söyledi:

"Bizi öncelikle ilgilendiren, son çıkarılan 413 sayılı kararnamedir. Öğrendiğimize göre basın ağır bir sansür altında. Basına konulan sansür Türkiye K.stan'ında çok ağır şekilde uygulanıyor. Özel tim ve komandolar bölge insanlarına baskı yapıyorlar. Baskı yapan özel tim görevlileri ve askerler, yargı önüne de çıkartılmıyor. 413 sayılı kararnamenin getirdiğini gözlerimizle gördük. Bizim yapabileceğimiz Türkiyeli avukat arkadaşlara hukuki mücadelelerinde yardımcı olmaktır."

İnsan Hakları Berlin Derneği temsilcisi bayan Alisa Fuss da Türkiye'de insanların birinci ve ikinci sınıf yurttaşlar olarak ikiye ayrıldığını gördüklerine dikkati çekerek, bu durumda, "Türkiye'ye ekonomik ve askeri yardım konusunda ülkemiz insanlarını duyarlı olmaya çağıracağız" dedi. Bayan Fuss konuşmasını şöyle sürdürdü: "Türk arkadaşlar bizim elimizde olağanüstü imkanların bulunduğu sanmasınlar. Yapabileceğimiz, geldiğimiz bu ülkede gördüğümüz olayları kendi ülkemiz insanlarına duyurmak ve uluslararası kamuoyu yaratmaktır. Bizim, örgüt olarak öteki ülkelerdeki insan hakları örgütleriyle ilişkilerimiz vardır. Tahminimize göre Türkiye Cumhuriyeti'nin insan hakları ihlalleri kolayca geçitirilemeyecek durumdadır. İnsan hakları sorunlarıyla karşı karşıya olan insanlar için bir kamuoyu yaratabilirsek, Türkiye'ye yapılan ekonomik ve askeri yardımlar konusunda ülkemiz insanlarını duyarlı katabilirsek mutlu olacağız. Gerçekten bizim Federal Almanya insanlarının tasavvur bile edemeyecekleri kadar vahşi olaylar gördük ve duyduk Türkiye K.stan'ında."

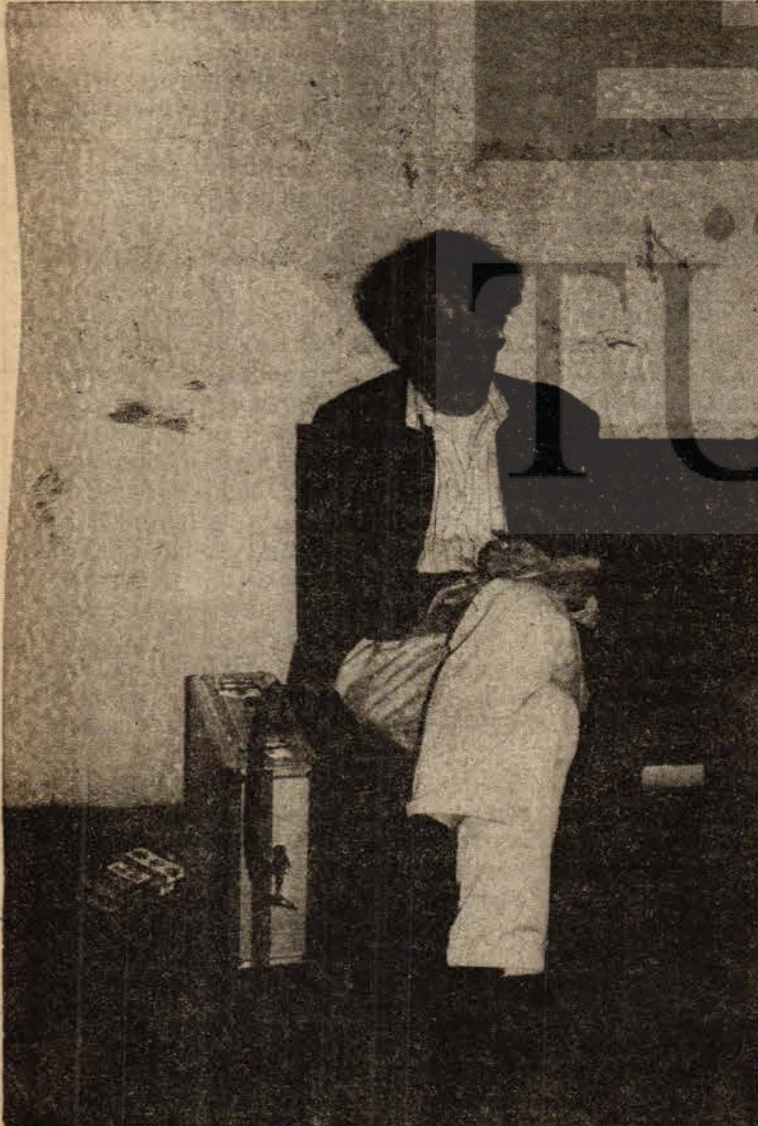
ANGELİKA BEER'İN İZLENİMLERİ

Refik Karakoç'un bağımsız belediye başkan adayı iken seçim kampanyalarında Kürçe konuştukları için haklarında dava açılan Leyla Zana, Vedat Aydın ve Zeki Karataş'ın duruşmalarını izledi. Şunları anlattı:

"Savcı ve hakim davayı bilmiyor. Sanıkların isimlerini bile dosyalardan zor buldu. Sanıklar savunma yapmışlar, ancak kendi dillerinde konuştukları için dikkate alınmak istenmiyor. Oysa insanların kendi anadillerini konuşmak en doğal hakkıdır. Sanıkların kendi dillerini konuşmaları engellendiği için mahkeme demokratik değildi.

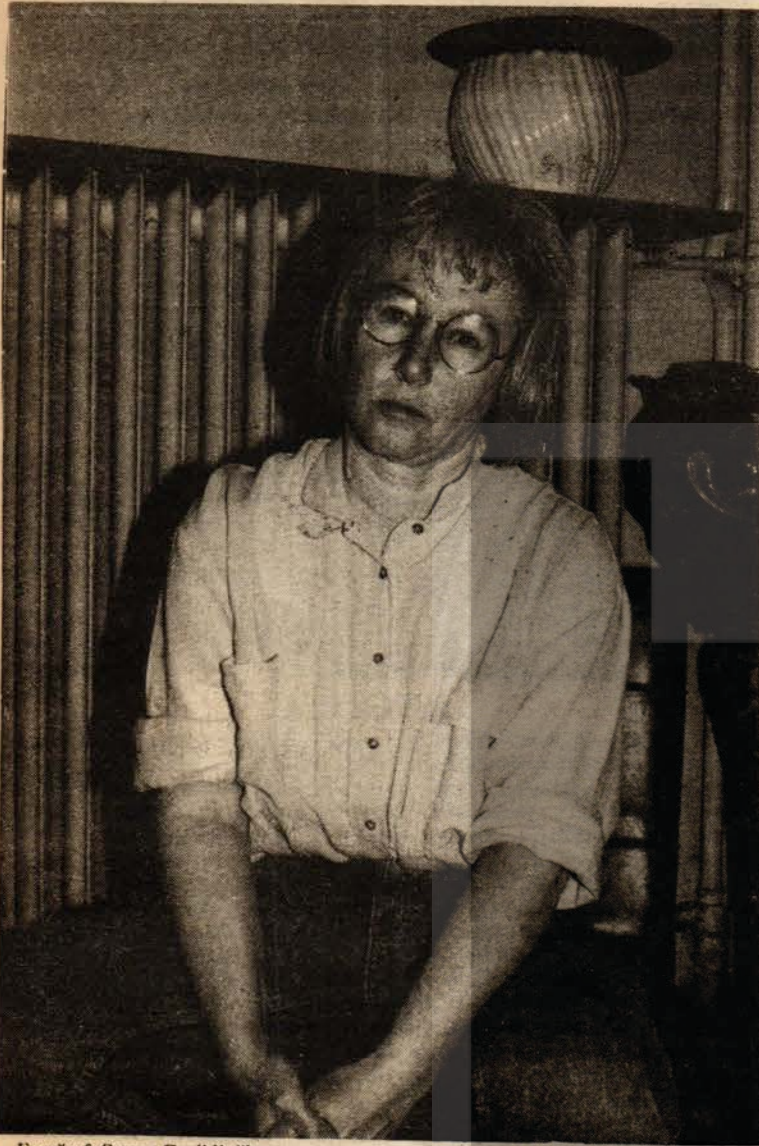
Ben bir dilin yasaklanması asla kabul edemiyorum. Almanya'da böyle bir dava olsa kesinlikle sanıkların kendi dillerinde konuşmalarına izin verilir ve tercüman getirilir.

İnsanların böylesi davaları izlemesi ve ilgilenmesi gerekir. Bu davaya ilgi yoktu diyemiyorum, ama yeterince de sahip çıkıldığını söyleyemem. Halk yeterince sahip çıkarsa bu davaların düşeceğine inanıyorum."

Yeşiller Partisi, buradaki partiyi terörist bir grup gibi görüyordu. Oysa tüm izlenimlerimiz söz konusu örgütün halk içinde yaygın bir şekilde benimsendiğini ortaya çıkardı. Biz bunu Almanya'da herkese anlatacağız. Diyarbakır'a iner inmez başka bir ülkeye geldiğimiz kanısına vardık. Her şey Türkiye'den değişti. Baskı en çok, Cizre, Nusaybin, Batman gibi yerlerde vardı. Sebebi malum.

lan çok kötü izlenimlerle döndü...

Fotoğraf: Semra Canıklıoğlu

ALMAN HEYETİN İZLENİMLERİ

"Burada yaşayan insanlar tüm haklarından yoksun yaşıyorlar. Ama daha da acı olanı burada yaşamak zorundalar. Yani başka seçenekleri de yok.

Görüşüğümüz insanlar kendi köylerinden göç etmek zorunda kalan, fakat yine de aynı bölgede yaşamak durumunda olan insanlar. Kendi köylerini terk ettikleri için daha yoksul durumadüşmüşler.

Oğlu öldürülen bir anne ile görüştük. Nasıl olduğunu sorduk. Oğlu, meraya sürüyü otlamaya götürürken vurulmuş. Başka hiçbir neden yok. Parti ile örgüt ile de ilgisi yokmuş çocuğun. Aile köyü terk etmek zorunda kalmış. Buradaki insanların yaşam hakları bile yok.

Biz buraya ayaklanan halkın durumunu görmeye geldik. İlk izlenimimiz halkın yoğun bir baskı altında olduğu şeklinde oluştu. Heyet olarak biz de sürekli siyasi polis kontrolünde tutulduk.

Üzerimizdeki kontrol yüzünden görüşmek istediğimiz kişilerden yeterli bilgi alamadık. Ama her türlü tehlikeye, baskıya rağmen bize anlatılanlar burada bir ayaklanma olduğunu ortaya koyuyor.

Bize Almanya Büyükelçiliği aracılığı ile buraya gelmememiz (can güvenliğimiz sağlanamayacağı gerekçesiyle) tavsiye edildi. Biz buna rağmen buraya geldik.

Yeşiller Partisi, buradaki partiyi terörist bir grup gibi görüyordu. Oysa tüm izlenimlerimiz söz konusu örgütün halk içinde yaygın bir şekilde benimsendiğini ortaya çıkardı. Biz bunu Almanya'da herkese anlatacağız. Diyarbakır'a iner inmez başka bir ülkeye geldiğimiz kanısına vardık. Her şey Türkiye'den değişti. Baskı en çok, Cizre, Nusaybin, Batman gibi yerlerde vardı. Sebebi malum."

BURJUVA GAZETECİLİĞİ MÜNAFIKLIĞI...

Sözlerine bir nokta daha eklemek istediğini belirten İnsan Hakları Berlin Derneği temsilcisi bayan Alisa Fuss, "Biz 'Devletlerarası Sömürge: Kürdistan' kitabı yüzünden tutuklu bulunan Dr. İsmail Beşikçi'nin de serbest bırakılmasını istiyoruz. Bunun için de kamuoyu oluşturmaya çalışacağız" dedi.

Heyet üyeleri kendilerine gazetecilerin soracakları bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi. Bunun üzerine Güneş gazetesi muhabiri; konuşmasında Almanya'nın Türkiye'ye yaptığı askeri ve ekonomik yardımın kesilmesi konusuna değinmeyen Yeşil Milletvekili Bayan Jutta Oesterle-Schwerin'e, "Yardımların kesilmesine siz de katılıyor musunuz?" sorusunu yönelterek, aklı sıra heyet üyeleri arasında bir çelişki olup olmadığını yokladı. Bayan Schwerin de cevap olarak, "Doğal olarak ben de destekliyorum arkadaşlarımı. NATO yardımının dışında Federal Almanya Türkiye'ye yılda 280 milyon mark askeri yardım yapıyor. Ve bu para bizim ülkemizin işçilerinin cebinden çıkıyor" dedi. Söze giren Avukat Rainer Ahues de "413 sayılı kararnameye 'SS Kararnamesi' adının takıldığını duyduk. Bir Alman olarak ben SS Kararnamesinin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Bu kararname

hiçbir hukuki temeli olmayan bir kararnamedir. Sırf bu yüzden, bundan böyle Türkiye devletine yardım edilmemeli" dedi.

Burjuva gazeteciliği münafiklığı, Güneş gazetesi muhabiri kılığında bir kez 'Klod Farer' otelinin resepsiyon salonuna çöreklenmişti. İlla ki münafiklığını yapmalıydı.

Irak K.stan'ından, Saddam Hüseyin'in kimyasal gazlarından kaçıp gelen mülteci Kürtlerin Kızıltepe'deki kampını gezme isteklerinin geri çevrilmesini eleştiren heyete, soru hemen hazır: "Gezmenize izin verilmeyen Kızıltepe Mülteci Kampı'nda ne olduğunu sanyorsunuz da bu kadar ısrarlı oldunuz?"

Bayan Schwerin'in cevabı şöyle oldu:

"Bu kamp için Federal Almanya 1 milyon dolar yardımda bulunmuştu. Biz yardımın nasıl kullanıldığını görmek istiyorduk. İzin verilmediğine göre herhalde çok kötü koşullar vardı. Diyarbakır'daki mültecilerle görüştük. Kamplarında çocuk ölümlerinin arttığını, açlığın hüküm sürdüğünü anlattılar. Sanyorum ki bu koşullar Kızıltepe Kampı'nda daha da ağır."

Akşam geceye doğru evriliyordu. Ertesi sabah Türkiye'den ayrılacak olan Alman heyetiyle veda laştık...

ANGELİKA BEER, İNÖNÜ'YE "KİMYASAL GAZI" SORDU

Öte yandan Friedrich Ebert Vakfı'nın davetlisi olarak Federal Almanya'da bulunan SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'ye, Alman Heyetiyle birlikte Olağanüstü Hal Bölge Valiliği sınırları içindeki toprakları gezen İnsan Hakları Berlin temsilcisi bayan Angelika Beer Bonn'da bir soru yöneltti. Bayan Beer, İnönü'ye doğu gezisi sırasında Kürtlere karşı kimyasal gaz kullanıldığını içeren bir mektup verildiğini ve bunun mahiyetini sordu. İnönü; "Bana böyle bir mektup verildi. Türkiye'de hiçbir insana karşı kimyasal gaz kullanılmadı ve kullanılmayacak" cevabını verdi. İnönü'nün "Bilgi kaynağımız kim?" sorusuna bayan Angelika Beer, "Türkiye'de bulunduğum sırada bana böyle bilgi verilmişti" dedi.

AVRUPA PARLAMENTOSU, TÜRKİYE'Yİ SİGAYA ÇEKİYOR

Avrupa Parlamentosu'nun 17 Mayıs 1990 günkü aylık Genel Kurul toplantısında Türkiye'deki yoğun insan hakları ihlalleri gündeme getirildi. Sosyalist, Komünist, Yeşiller ve Avrupa Demokratlar Birliği grupları tarafından kaleme alınan Türkiye'ye ilişkin 9 tasarı Genel Kurul'da görüşülecek. Dört ayrı siyasi grubun tasarısı Genel Kurul'da tartışıldıktan sonra oylamaya sunulacak. Tasarıda Türk hükümetinden istenen taleplerden bazıları şunlar:

- Tümüyle anti-demokratik içerik taşıyan, basın özgürlüğüne önemli kısıtlamalar getiren ve Olağanüstü Hal Bölgesi yöneticilerine bölgenin insanların sürgün etme yetkisi veren 413 sayılı kararname kaldırılmalı.

- Sosyolog, bilim adamı İsmail Beşikçi derhal serbest bırakılmalı.

- Türkiye'deki insan hakları ihlallerinin büyük bölümü ceza yasaındaki 141, 142 ve 163. maddelerden kaynaklanıyor. Bu maddeler tümüyle kaldırılmalı ya da temelinden değiştirilmeli.

- Olağanüstü Hal Bölge Valiliği sınırları içindeki topraklarda yaşayan etnik grup baskı altında tutuluyor. Bu etnik gruba kültürel, siyasi ve sosyal haklarının tanınması oradaki soruna çözüm getirir.

- Tüm siyasi tutuklular serbest bırakılmalı.

AVUKAT SCHULTZ: "SÖYLEDİKLERİMİN NE KADARI BASININIZDA YER ALACAK MERAK EDİYORUM"

Bayan Fuss'dan sonra söz alan, Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği'nden ve aynı zamanda noter olan Ebbard Schultz, Türkiye'ye 1984'te ve 1989'da iki kez geldiğini, ama şimdi 413 sayılı kararnamenin yürürlükte olduğu koşullarda konuştuğu için, söylediklerinin ne kadarının ve nasıl Türkiye gazetelerinde yer alacağını merak ettiğini belirtti. Düsseldorf'taki PKK davasının avukatlarından olduğunu hatırlatan Av. Schultz, "Gezimizin sonunda şunu gördüm ki, artık K.stan'da pek çok insan mevcut şartlarda yaşamak istemiyor. O bölge halkının ayaklanmakta gerçekten haklı olduğu bir gerçek" dedi.

Bay Schultz konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Bu durumda Almanya'nın Türkiye'ye yaptığı askeri yardımların kesilmesinden yanayız ve bunu sağlamaya çalışacağız. Aynı zamanda GAP Projesi için yapılan ekonomik yardımların da kesilmesini istiyoruz. Ve Kürtlerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmelerinden yanayız. Ülkemize döndüğümüzde, gittiğimiz her yerde ve her toplantıda bunları dile getireceğiz."

Heyet üyelerinden Yeşiller Partisi Berlin Alternatif Liste'den milletvekili bayan Ilona Hepp de öteki arkadaşlarının söylediklerini doğrulayan kısa bir konuşma yaptı.

